

PIO ATYA

PIO ATYA

KORUNK

TITOKZATOS KIVÁLASZTOTTJA

Harmadik kiadás

PRUGG VERLAG

EISENSTADT 1979

Rendi és egyházmegyei engedéllyel.

Mit Druckerlaubnis des Erzbischöflichen Ordinariates Wien,
vom 24. Juli 1975, Zl. 2658/75.

Mikor az összeállító a könyvet útjára bocsájtja, kijelenti,
hogy őszintén aláveti magát VIII. Orbán pápa dekrétumának,
az Egyház törvényeinek és a Szentszék döntésének.

Összeállította, kiadja és megrendelhető:

P. Radnai Tibor
Kapuziner Kloster
Tegetthofstr. 2
A-1010 W i e n

ELŐSZÓ

Könyvtárat lehetne megtölteni Pio atyáról írt könyvekkel, füzetekkel, írásokkal. E hatalmas betű-, szó-, és mondatenger egy része dicsőíti, magasztalja, más része ócsárolja és gyalázza őt.

Vajon mit akar e kis könnyv?

Nagyon egyszerű a válasz: köszönetet akar mondani. Életem hajnalán, amikor szerzetesi életem „mézes heiteit” éltem, hallottam először Pio atyáról, sebeiről és csodálatos életéről. Lelkesedésem Szent Rendemért magasra lángolt föl bennem. Isten kegyelme után e fölhevített lelkesedésnek köszönhetem, hogy a sok akadály és nehéz megpróbáltatás ellenére ki tudtam tartani Szent Rendemhez való hűségemben.

Életem delén, amikor „visszanéztem félutamból”, megdöbbenve láttam, hogy „életemnek mennyi elhibázott napja volt”, az elkárhozás réme ülte meg lelkemet. Levélben Pio atyához fordultam és kértem, hogy imádkozzék értem. A válasz megérkezett. Úgy érzem, Isten kegyelme után Pio atya imájának köszönhetem, hogy rémület helyett „üdvös félelemmel” munkálom lelkemet.

Életem alkonyán Jákob pátriárkával sírtam: „Fiam kötöse! Fenevad ette meg őt, vadállat falta fel Józsefet!” (I Móz 37,33). Fájdalmamban Pio atya közbenjárását kértem lelki fiamért. Isten kegyelme után neki köszönhetem, hogy Jákob pátriárkával örvendezhetek: „Elég nekem, ha József fiam még él!” (I Móz. 45,28.)

Kívánom, hogy e kis könyv minden Kedves Olvasója sok erőt, vigaszt és kegyelmet nyerjen Pio atyánk közbenjárására. 1975. a jubileumi Szent Évben.

Egy kapucinus

I. ÉLETE ÉS MŰKÖDÉSE

A gyermek

Pietrelcina a dél-olaszországi Benevento tartomány falusi lakóinak piaca, mintegy ötezer lakossal. 1887. máj. 25-én itt született a Forgione család kis fia, a későbbi Pio atya. Egyszerű kicsi házuk a betlehem-i szegénységre emlékeztetett. Szűk utcájuk a város és a környező völgyek fölé emelkedő várba vezetett. A következő napon a város Angyalos Boldogasszony templomában keresztelték meg az újszülöttet és a Ferenc nevet adták neki. Az első stigmatizáltat, Asissi Szent Ferencet kapta védőszentül és példaképül.

Atyja, Orazio Forgione földműves volt. Szorgalmasan dolgozott, hogy családjáról gondoskodjék.

Anyja, Maria Giuseppina de Nunzio, derék okos asszony. A kis Ferenc gyengéden ragaszkodott hozzá. Ő pedig örült kis fia gyermeki ártatlanságának és koránérő jámborságának.

Isten Ferencen kívül még négy gyermekkel áldotta meg házasságukat. Egyik leányuk később Rómában Szent Brigitta rendjébe lépett. Szerzetesi névnek — bátyjához hasonlóan — a Pia nevet választotta.

Se atyjuk, se anyjuk nem tudott írni, olvasni. Akkor Olaszországban még nem vezették be az általános tankötelezettséget. A szülők azonban gyermekeiknek jobb jövőt akartak biztosítani.

Egyik nap a forró itáliai napsütésben a szántóföldön dolgozott a Forgione család. „Francesco — szólította meg az apa az alig hat éves fiát — téged megóvlok a nap hevélétől”. „Hogya érted ezt, Édesapám?” — kér-

dezte a kis fiú. — „Iskolába küldelek, hogy szerzetes legyen belőled.” — „Ez lehetetlen, nekünk nincs pénzünk. A tanuláshoz pedig sok pénz kell.” — „Elutazom New-Yorkba, hogy többet keressek.” Valóban az édesapa később kétszer kivándorolt Amerikába, hogy nagyobb jövedelemhez jusson.

Ferenc egyszerű földműves embernél sajátította el az írás és olvasás alapelemeit.

Majd Don Doméhez, egy kilépett paphoz járt iskolába. Nála azonban egyáltalán nem boldogult. Az ártatlan gyermek agya a bűnös viszonyban élő pap jelenlétében teljesen bezárult és képtelen volt bármit is felfogni. A mester hamarosan közölte az édesanyával: „Nem érdemes ilyen ostoba kölyköt taníttatni. Csak az időt és a pénzt pocsékolják rá.” Az édesanya közölte Ferencel a tanító véleményét. „Ha én ostoba vagyok — fakadt ki az egyébként szerény és szótlan fiú — ő se sokkal okosabb nálam, mert bűnben él.” Ferenc ekkor még alig volt hétéves. Mi rettentette meg úgy, hogy agya a bűnös pap jelenlétében teljesen bezárult?

Tehát a tanulásnak vége. Nincs több óra. Ferencet hazavitték. Szomorúan leült a küszöbre és keservesen siratta a szerzetességről szertefoszlott szép reményét. Atyja még ötven évvel később se tudta visszafojtani könnyét, amikor halálos ágyán az esetet elbeszélte.

Utolsó kísérletképpen Cavacco mesterhez iratták be iskolába. Nála szépen és gyorsan haladt előre. Néhány hónapi tanulás után édesanyja örömmel hallotta a mester dicséretét: „Rövidesen fia tanít engem, nem én őt.” Cavacco mester szabadgondolkodó volt. Ferenc a serdülőkor válságában sokat szenvedett miatta is. Mindkét tanítójáért sokat imádkozott és keményen verekelt.

A bukott papot hódította meg elsőnek Istennek. A gondviselés úgy intézte, hogy ő állhatott a bukott pap halálos ágyánál és Istennel megbékélten karjában halt meg.

Ferenc gyorsan haladt a tanulásban. Hamarosan felvételi vizsgát tehetett a ferencesek előkészítő iskolájában. Iskolatársai és tanárai is szerették őt. „Ez a fiú — mondogatták róla — nemcsak ismeri, de meg is tartja a szabályt.” Ha barátai az előljáróknál el akartak érni valamit, őt kérték meg közbenjárónak.

Egy alkalommal két nap szünetet kaptak az iskolában. Társai keveselték a szünetet. Őt küldték az előljáróhoz, hogy szóljon érdekükben. Ferenc egyébként szégyelt, sőt egyáltalán nem mert kérni. Most hogy örömet szerezzen társainak, bement az előljáróhoz. „Tudom — szólott az előljáró — barátaidnak kérsz. Menj és közöld a jó hírt: még egy napot kapnak.”

1903-ban felvették a Kapucinus Rendbe. Sírva búcsúzott hazúlról. Anyja megfogta kezét és halkán súgta a fülébe: „Fiam, szívem meghasad. De ne törődj velem. Kövesd hivatásod. Az Úr tegyen szentté!”

1903. jan. 25-én öltözött Szent Ferenc fiainak barna ruhájába. Ettől kezdve Pio testvér lett a neve. Megkezdte a próbaévet.

A szerzetes növendék

A próbaév nehéz és kemény volt. De Pio testvér kitarzott. Senki nem emelt kifogást ellene. Újoncmestere pedig mint buzgó növendékét dicsérte. Kezdetől fogva az áldozat és az engesztelés eszméje irányította a lelkiélet útján. Ezért ne lepődjék meg senki, hogy a pap-sághoz vezető úton sok-sok nehézség, akadály tornyo-

sult előtte és nem egy rendkívüli jelenség jelentkezett életében.

Miután a próbaévet szerencsésen befejezte, bölcseletet tanult. Olaszországban a bölcselet már a gimnázium tananyaga. Majd Serracapriolaban rendtársa, Ágoston atya irányításával megkezdte hittudományi tanulmányait. Ágoston atya vezette a lelkiélet útján is.

Már akkor jelentkeztek nála a rendkívüli jelenségek. Mint a szent arsi plébánost, őt is gyakran támadta az ördög: gúnyolta, szidalmazta, ütlegette és földhöz csapta. Napokon, sőt heteken keresztül — a szent ostyát kivéve — nem vett magához táplálékot. Ha előljárói parancsára mégis evett, az étel nem maradt meg benne. Pio atya a főiskolán nem csupán hitismeretet szerzett, hanem imádkozva hatolt be az örök igazságokba. Asztalánál térdelve elmélkedte át a tananyagot.

De gyenge egészsége nem bírta a tanulást. A sok munka, böjt és vezeklés teljesen elgyengítette. Tüdejével betegeskedett. Tüdőgümőkórra gyanakodtak. Az előljárók nem tehettek okosabbat, hazaküldték édesanyjához. Ez 1907-ben történt. 1908-ban egészségesen jelentkezett előljáróinál, hogy folytassa tanulmányait. De hamarosan még súlyosabban megbetegedett. Tartományfőnöke és lelkiatyja, Benedek atya Cardarelli professzorhoz, Nápolyba küldte szakorvosi vizsgálatra. A professzor mindössze 40 napot jósolt neki az életből. Pio testvér azonban túlélte a 40 napot, sőt a 40 évet is. Nehogy kolostoron kívül haljon meg, a legközelebbi kolostorba, Venafroba küldték meghalni.

Istennek azonban más szándéka volt vele. Rajta tartotta tisztogató kezét. Mint minden kiválasztottját, őt is sötétségen keresztül vezette a világosságra és keresztjét hordozva, a Golgota ormára. A kereszt tövében kellett

tanyát ütnie és a megfeszített Úr Jézus Krisztushoz hasonlúnia. Mert anyja kebléről hívta őt az Úr, hogy a kereszt kegyelmét bőségesen osztogassa.

A fiatal pap

1910. aug. 10-én szentelték pappá a beneventoi székesegyházban. Aug. 15-én mutatta be első ünnepélyes szentmiséjét Pietrelcinában. Ebben az időben édesapja ismét Amerikában tartózkodott.

Betegsége miatt felszentelése után otthon maradt. Gazdasági udvarukban szalmakunyhót épített magának. Itt tanult és itt imádkozott.

Otthoni tartózkodásának idejére, nagybátyját, Don Salvatore Panullo esperest választotta gyóntatójának és előljárójának. Feltétlen engedelmességet ígért neki. Ezért ismerünk Pio atya első papi éveiből Don Panullótól néhány esetet. Már ekkor sejtettek valamit rendkívüli imaéletéből. Szentmiséje túl hosszúnak tűnt a híveknek. Panaszkodtak is miatta Don Panullonak. Pio atya azonban az esperes figyelmeztetése ellenére se tudott változtatni ezen.

Don Salvadoretól tudjuk, hogy Pio atya levelet kapott kolostori gyóntatójától, Ágoston atyától. Fogadalma értelmében felbontatlanul adta át a levelet Don Salvadorenak. A borítékban azonban csak üres lapot találtak. Az esperes úgy gondolta, hogy Ágoston atya merő véletlenségből helyezett tiszta lapot a borítékba. „Nem véletlen — jegyezte meg Pio atya — hanem azok az urak (az ördögök) akarták megismételni szokott tréfájukat.” — „Te talán tudod, hogy mi volt a levélben?” — „Igen, én tudom!” — És pontosan elmondotta a levél tartalmát. Don Salvatore titokban megkérdezte

Ágoston atyától, hogy mit írt levelében. Pontosan azt, amit Pio atya elmondott, tűnt ki a válaszból.

1915. szept. 20-án Pio atya megkapta a láthatatlan sebeket. Ezen a napon Pio atya nem ment ebédre. Édesanyja érte ment a konyhához. Pio atya mindkét kezét lóbálta, mintha megégette volna. „Mi az, gitározol?” — kérdezte édesanyja mosolyogva. Ő is mosolyogva felelte, hogy metsző fájdalmat érez tenyerében.

Hogy mi történt Pio atyával e napon, levélben közölte lelkiatyjával:

„Olyasmi történt velem, amit nem tudok megmagyarázni, sem megérteni. Tenyerem közepén centesimo nagyságú piros folt jelent meg. E pirosság közepén éles fájdalmat éreztem. A fájdalom még élesebb volt a bal kéz közepén. Még most is érzem. Fájdalmat érzek talpamon is.”

Lelkiatyja kérdésére: megkapta-e a szent sebhelyek kimondhatatlan ajándékát, így válaszolt:

„Erre igennel kell felelnem. Amikor Jézus először méltóztatott ebben részesíteni, a sebek láthatóak voltak, főként az egyik kezemen. Mivel a lélek ettől a jelenségtől rettenetesen megijedt, kértem az Urat, hogy szüntesse meg e látható jeleket. A sebek tényleg eltűntek. De csak a szögek látható jele tűnt el, a metsző fájdalom azonban nem.”

A következő év májusában az olaszok beléptek az első világháborúba. A fiatal Forgione Ferencet is behívták katonai szolgálatra. Nápolynál azonban nem jutott tovább. Nem katonának született. Esőben felhúzott esernyővel ment ki a laktanyából. Itt is visszatért a régi rendkívüli jelenség, a 48 fokos láz. Lázát csak primitív hőmérővel tudták megmérni. Félévre szabadságolták

és a további intézkedésre kellett várni. A félév elteltével, Forgione Ferenc néven keresték. Pietrelcinában is, San Giovanni Rotondóban is csak Pio atya néven ismerték. Kis híja, hogy katonai szökevénynek nem nyilvánították. De a helyzet rövidesen tisztázódott, őt pedig katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánították és leszerelték.

A katonai szolgálat nehéz megpróbáltatást jelentett számára. Mint Isten szolgájának sok szenvedést, megaláztatást, és önmegtagadást jelentettek e napok. De ő szelíg és alázatos volt. Készségesen vállalta az alacsony, hálátlan és nem kedvelt beosztásokat. Amire társai nem vállalkoztak, vagy ahol helyettesíteni kellett valakit, őt küldték. „Mint az atyjához ragaszkodó gyermek — írta lelkiatyjának — készségesen elfogad minden megaláztatást és elvégzi a legalantasabb munkát is . . . ” Nem fejezte be a mondatot. Majd így folytatta: „ . . . ez a fiú atyja iránti szeretetből vállal minden megpróbáltatást, mégis érzi az áldozat súlyát.”

A katonai szolgálat jó előkészület volt a jövő apostolkodásra. Láta a bűnt, a züllöttséget és a vallási közönyt. Megtanulta, hogy utálja a bűnt, de szeresse a bűnöst és Istenhez könyörögni érte.

Már első papi éveiben szép koszorú fonódott körülötte kiválasztott lelkekből: Szent Ferenc III. Rendjének tagjaiból és szerzetes nővérekből. Erről tanúskodnak ebből az időből fennmaradt levelei.

A látható sebek

1918 nyarán Pio atya a szülői otthonban, Pietrelcinában tartózkodott, majd tartományfőnöke Foggiaba hívta és végül a csendes San Giovanni Rotondoba küldte. Innen

soha többé nem távozott el. Alig szokta meg a csendes kolostor napirendjét, a Gondviselés máris újabb eseménnyel lepte meg őt és környezetét.

A láthatatlan sebekkel Isten előkészítette Pio atyát Krisztus látható sebeinek fogadására. Istennek Pio atyával különös szándéka volt; egész világra kiterjedő küldetést akart rábízni. Erre a rendkívüli misszióra isteni hitelesítésre volt szüksége. Ezért adta meg neki Jézus látható sebeit. Ezek hasonlóná tették őt a megfeszített Krisztushoz, és egyben hitelesítették életét, amely hatásos prédikáció volt a megfeszített Jézusról.

1918. szept. 20-án nem jelent meg az ebéden. Paolino atya, a kolostor házfőnöke az imakarban földönfekve eszméletlenül találta. Kezéből, lábából és oldalából erősen szivárgott a vér. Amikor fejét felemelték, tekintete a megdöbbenő látvány felett függő nagy feszületre esett. Ebből megértették, hogy mi történt.

„Mit mondjak, amikor kérdeznek, hogy mi történt — írta lelkiatyjának. — A szentmise után az imakarban hálaadásom végeztem. Édes álmhoz hasonló nyugalom lepett el. Külső, belső érzéseimet és szellemi képességeimet leírhatatlan nyugalom szállta meg. Tökéletes csend honolt körülöttem. Majd hirtelen nagy béke árasztott el és áldozatkészség az önatadásra . . . Azután minden villámgyorsan történt.

Amíg lezajlott, titokzatos égi jelenést láttam, hasonlót, mint aug. 5-én este. Egy különbséggel: ennek kezéből, lábából és oldalából vér folyt . . . Amikor megpillantottam, megijedtem és úgy éreztem, hogy ebben a pillanatban semmit nem tudnék mondani neki. Úgy éreztem, hogy meghalok. Meg is haltam volna, ha az Úr közbe nem lép: ő tartotta szívemet, mert az volt az érzésem, kiugrik mellkasomból.

A jelenés eltűnt, én pedig éreztem, hogy kezem, lábam szívem átszurták és a sebektől vér ömlik.

Képzelve el, milyen fájdalmat éreztem ekkor és majdnem egész napon át. Szívemből állandóan ömlik a vér, de különösen csütörtök estétől vasárnapig.”

„Atyám, — folytatta szerényen, félénken, szégyenkezve — meghalok e sebektől és a miattuk szívemben támadt zavaromban. Félek, hogy elvérzek, ha az Úr nem hallgatja meg szívből fakadó esengésem és nem szünteti meg e következményt. Jézus jó! De megadja-e e kegyelmet? Hangos szóval kiáltok hozzá és nem szűnöm meg esdekelní, hogy irgalma ne a kint és a fájdalmat . . . , hanem e zavart vegye el tőlem.” A házfőnök atya nem tudta, mit tegyen, mert az eset híre gyorsan elterjedt a környéken. Értesítette a tartományfőnököt és utasítást kért tőle.

A sebek természete, orvosi vizsgálatok

A tartományfőnök fényképeket készített a sebekről és Rómába küldte a Kapucinus Rend egyetemes főnökének, dr. Luigi Romanelli professzort pedig kérte, hogy vizsgálja meg a sebeket. A professzor 15 hónapon keresztül tüzetes vizsgálatot folytatott San Giovanni Rontodoban.

Közben a csendes, magányos kolostor valóságos hangyabollyá változott: mindenfelől áradt a lelkes tömeg.

Pio atya rendalapítójával, Szent Ferencel csaknem egy napon kapta meg a szent sebeket. Igazolható, hogy Pio atya volt az első stigmatizált áldozápap.

Celánói Tamás, Szent Ferenc történetírója és kortársa följegyezte: Egy alkalommal valamelyik testvér, ami-

kor megpillantotta Szent Ferenc lábán a sebet és megkérdezte tőle: „Kedves Testvér, mi ez?” — „Törődjél — válaszolta a Szent — talán inkább a magad dolgával.” Pio atya is csaknem szóról szóra így válaszolt a sebe iránt érdeklődő valamelyik testvérének. Pio atya számára nagyon nehéz idő következett. Ez csendül ki a stigmatizáció után néhány nappal nővérének írt leveléből: „Szüntelenül ajánljatok engem Isten irgalmába, hogy lelkem össze ne törjék a rám nehezedő kínos vizsgálatok alatt.”

Az előjárók dr. Romanelli professzor lelkiismeretes vizsgálatával nem elégedtek meg. Rómából San Giovanni Rotondoba hívták a szabadgondolkodó Bignami professzort. Ő valami kenőccsel bekente Pio atya kezsebet, hogy majd ez biztosan eltünteti a sérülést. A kötetést lepecsételte és a pecsétnyomót magával vitte Rómába. Az előjáróknak küldött részletes jelentésében ugyan megállapította a tényt, de nem nyilatkozott arról, hogy mi a sebek eredete, mi idézte elő őket. Pio atyától így búcsúzott: „Atya, miért ezen az öt helyen van ez az öt seb és miért nem máshol? — „Őn a szakember — válaszolta Pio atya — Őnek kell tudnia.” Végül az előjárók a hírneves római professzorhoz, dr. Festához fordultak. Dr. Festa 1919 októberében utazott San Giovanni Rotondoba. Tüzetes vizsgálattal megállapította, hogy az atya minden szerve egészséges, éppen ezért ne igényelje a katonaság által megállapított rokkantsági segílyt.

1920 júliusában dr. Festa Romanelli professzorral utazott San Giovanni Rotondoba. Ekkor kezdett oszladozni az atyával szemben megnyilatkozó kétkedés és óvatosság. Dr. Festa meggyőződött a jelenség természetfölöttiségéről és megírta róla híressé vált könyvét:

„Misteri di scienza e luci di fede — A tudomány titka és a hit világossága.”

A kézseb majdnem állandóan vérzett. Lemosás után a tenyér közepén kerek sebnek tűnt. Átmérője kb. 2 cm. volt. Hasonló seb volt a kézfejen is, amely úgy hatott, mintha ott átfúrták volna. Ezért kezét nem tudta ökolbe szorítani. A vizsgálatok befejezése után az egyetemes főnök elrendelte, hogy a szentmisét kivéve, napközben állandóan barna gyapjukesztyűt viseljen, hogy a sebet senki ne lássa. Pio atya ezt nem is akarta. Még a szentmise alatt is a fehér miseing hosszú újjával igyekezett elrejtteni.

Pio atya az első hónapokban hetenként jódot öntött a sebekbe. Remélte, hogy a jód megszünteti a vérzést. Dr. Bignami vizsgálatai után azonban abbahagyta, mert látta, hogy nem használt semmit.

A lábsebek olyan jellegűek voltak, mint a kézen lévőek. A lábfejen lévő hasonló volt a talpon lévőhöz. Ellentétben a kapucinusokkal, akik saruban járnak, Pio atya hajlékony, könnyű, félig bőr, félig posztó cipőt hordott. Nagy lábfájása miatt járása lassú, bizonytalan, ingadozó volt. Hátrálva kissé enyhült a fájdalom. Oldalsebe egészen másjellegű volt. A mellkas elülső részének baloldalán két harántujjnyira a mellbimbó alatt látszott a seb, mint befelé hatoló kereszt. Szélessége kb. 8 milliméter volt. Középső részén vékony hártya fedte. Kerületén és a szöveteken semmi nyoma nem volt piros elszíneződésnek, gyulladásnak, vagy duzzanatnak. Érintésre a fájdalom nagyobb és elviselhetetlenebb volt, mint a többi sebnél. Bővebben is vérzett.

Dr. Festa véleménye szerint a tudomány nem tudja megmagyarázni e sebeket. Ötven esztendő alatt sem-

mit nem változtak, olyanok maradtak, amilyenek a megjelenésükkor voltak. Sose mutatkozott rajtuk a gyulladás legcsekélyebb jele se. Vér se folyt sose kevesebb.

Dr. Festa igazolta, hogy a sebeket nem okozta sem külső forrásból eredő lelki megrázkódtatás, sem erősen izgató kémiai hatás. Nem hasonlítottak semmiféle zúzódáshoz, mert hiányzott a sebek sajátos tulajdonsága: a vörösség, duzzadás és gyulladás.

Az oldalsebből folyt a legtöbb vér. Naponta egy csésényi. A sebre vászon darabot illesztettek, amit keresztkötéssel erősítettek meg. Az elhasznált kötést a helyettes házfőnök gondosan elzárta. Tőle tudjuk, hogy Pio atya naponta kétszer, háromszor váltotta a kötést.

Dr. Festa két műtétet végzett Pio atyán. 1925-ben sérv- és 1927-ben tályogműtétet. Mindkét esetben sebe szépen és gyorsan gyógyult. De az öt seb: kezén, lábán és oldalán ötven év alatt nem gyógyult be, csak halála után. Akik őt ravatalán látták, meggyőződhetnek róla, hogy az eddig vérző, nyílt sebeket vékony hártya vonta be.

A sebek Pio atyának állandó szenvedést jelentettek. Erről tanúskodott nehézkes járása és állandó mosolyát beárnyékoló fájdalmas arcvonása. A sebek se éjjel, se nappal nem hagyták nyugodni. Az előljárók lehetőleg felmentették őt a szerzetesi élet közös gyakorlatai alól. Később római utasításra nyilvánosan nem misézhetett, levelet nem írhatott senkinek és látogatókat nem fogadhatott. A kivizsgálások befejeztével 1933-ban ismét folytathatta rendkívüli lelkipásztori szolgálatát. Ez a szolgálat a „Megfeszített helyettesévé” és sokaknak, a bűn

és a szenvedés terheltjeinek „Megfeszítettjévé” avatta, ahogyan a híres író, Calbucci nevezte őt.

Tény, hogy a sebek és az Úr Jézus iránti forró szeretete sokat jelentett magának Pio atyának is, de még többet a sok-sok embernek, akinek életébe rajta keresztül lépett be a megfeszített Üdvözítő, mint üdvőtör-téneti tényező. Bár igaz, hogy „boldogok, akik nem látnak és hisznek” és hogy elég nekünk az Egyház tanítása, mégis egyáltalán nem jelentéktelen számunkra Isten rendkívüli tette sem. Amikor Péter és János a fő-tanácsból visszatért, az első keresztények így imád-koztak: „Urunk, tekints fenyegetőzésükre és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bizalommal hirdessék igédet. Nyújtsd ki kezedet, hogy gyógyulások, jelek és csodák történjenek szent szolgálád, Jézus által.” (Ap. Cs. 4,23-30.) Ma olyan korban élünk, amikor a hű és meggyőződés-es hívek kisdéd nyájja zsugorodtak, példájuk és sza-vuk pedig általában gyenge ahhoz, hogy a távolállót meggyőzze. Ebben a tekintetben volt Pio atya Isten-nek rendkívüli eszköze és korunk nagy kegyelme: a láthatatlan Isten igazolta őt.

A Kegyelem Anyjának temploma

San Giovanni Rotondo Foggiatól 30 km-re a Monte Garganon épült. Ennek a hegységnek tömege tölti be az itáliai csizma sarkát. Néhol meghaladja az 1000 mé-ter magasságot. Ősidőktől Szent Mihály főangyal ne-vezetes kegyhelye. Ma már nem annyira vonz, mint régebben, de a zarándokok ma is szívesen felkeresik. San Giovanni Rotondo a Monte Calvo és a Monte Nero közötti hegyvonulaton fekszik. Valamikor normannok, majd II. Frigyes és a 15. században az albán nemzeti hős, Skanderbeg (Castrìota) uralma alatt állt.

Lakóinak száma kb. húszezer. Többnyire kisparaszt és kisiparos.

A várostól félórányira van a kapucinus kolostor és a Kegyelem Anyjának kegytemploma. „Ezt a templomot — olvashatjuk a bejárat felett — 1629-ben ismét helyreállították.” 1959-ben Tedeschini bíboros ünnepélyesen megkoronázta a kegyképet. Évtizedekkel előbb e kegyhely még elhagyatott, elfelejtett helynek tűnt. Csupán a környékeliek látogatták. Majd amikor Pio atyához megindult az emberáradat, a kis templomot ismét megszerették.

Hosszú ideig sok gondot okozott a zarándokok elszállásolása. San Giovanni Rotondo ma már felkészült a zarándokok fogadására: hotelek, pensiók és vendéglők létesültek. A régi város és a kolostor között új városrész épült. Sokan szívesen laktak Pio atya közelében. Ők építettek itt házakat. A régi vizmosásos, elhanyagolt ösvény helyett elsőosztályú út vezet a templomhoz.

Megváltozott a kolostor környéke is. Hatalmas kórház épült itt feljárókkal, szökőkutakkal, terekkel. A kis kolostortemplom mellett márvánnyal díszített nagy templom áll, amelyet, mint a kapucinus templomot a Kegyelem Anyjának szép mozaikképe ékesít. A régi templom az újnak oldalkápolnája. Művészi keresztútát is állítottak a zarándokok részére. De a kapucinus kolostor megmaradt ősi ferences egyszerűségében, szegényességében.

San Giovanni Rotondo nagyobb jövedelemhez jutott a híres atya révén. Pio atya örült ennek, mert a szegény nép munkához és keresethez jutott. Egy csinos tájékoztató öt nyelven (olasz, német, angol, francia és spanyol nyelven) ismerteti az új létesítményeket és né-

hány színes képet közöl Pio atyáról. De se jó levegője, se a szép táj, sőt még Szent Mihály se tette olyan ismertté a várost, mint ez az egyszerű atya. Itt minden az ő neve alatt áll. Még a vasúti közlekedést és az utakat is korszerűsítették, olyan rendkívüli nagy a forgalom.

Egy példa: 1000 km-nél nagyobb távolságról, az északolaszországi Fassanoból (Piemont) autóbusszal záránokok érkeztek. Egyik csoportjuk — eltekintve a hosszú út fáradalmától — a késő esti órában szeretett volna beszélni a házfőnökkel. De hiába! A kolostorban szigorúan megtartják a napirendet. Másnap reggel osztogatták a számokat a gyónáshoz. A csoport sorszáma 3465-nél kezdődött. Ez bizony elég kilátástalannak tűnt, ha valakinek nem állt 3-4 nap rendelkezésére a gyónáshoz. — Fényes autó gördült a kolostor elé. — Csinosan öltözött hölgy és férfi szállt ki belőle. Félóráig szerettek volna beszélni Pio atyával. Egymillió lírát ajánlottak fel kérésük teljesítéséért. Hiába! „Pio atyánál nincs kivétel. Pénzre nincs szükségünk. Gyónásra úgy jelentkezzenek, mint mások.” (Lingua)

Pio atya szentmiséje

Tulajdonképpen minden szentmisének egy az értéke. Csupán annyi különbség van szentmise és szentmise között, hogy ki hogyan mutatja be. 1961 januárjában XXIII. János pápának ez volt az imaszándéka „A méltóan bemutatott szentmise minden népet elvezessen Krisztus Egyházába.” Ennek az imaszándéknak megvalósulásából élhettek át valamit a hivek a San Giovanni Rotondo-i Mária kegytemplomban Pio atya szentmiséjén.

Leírhatatlanul szépen mutatta be szentmiséjét. Lelkiatyjának írt levelében ezt olvassuk: „Amikor oltárhoz lépek, egész lényem oly tűzben ég, hogy nem tudom leírni. Főleg azt érzem, hogy arcom, tekintetem egészen áttüzesedik.”

Amikor az oltár lépcsőjénél keresztet vetett, arca megváltozott. Egész lényén Jézus szenvedése tükröződött. Arcán az Úr fájdalma. Teste megroppant a szenvedés súlya alatt. A térdelésből csak rendkívüli fáradtsággal tudott felegyenesedni. Véres kezével az oltár-ra támaszkodott, mintha vállán a nehéz keresztet cipelné.

Minden szentmiséjében megvalósította újmisés képének jeligéjét: „Jézusom, Lélegzetvételem, Életem, amikor ma a szent misztériumban felemellek, felmutatlak — Ut, Igazság, Élet, legfőbb Főpap, veled, benned és általad legyek a világ számára szent és tökéletes áldozat.”

Ez a sebekkel ékes kapucinus egész papi életében szemléletessé tudta tenni a Golgota drámáját a hivek számára. Hiszen minden szentmiséjében titokzatosan átélté Jézus szenvedését, kereszthalálát.

Teste gyakran fájdalmasan megvonaglott. Sápadt arcán patakokban ömlött a könny. Önként osztozott annak szenvedésében, akit Isten a bűn hordozójává tett értünk (2 Kor. 5,21). Együtt szenvedett az Úr Jézus Krisztussal a bűn miatt. Szívét mély szomorúság töltötte el, ha arra gondolt, milyen kevesen viszonzák az Úr Jézus szeretetét. Rendalapítójával együtt keservesen sírt: „Nem szeretik a Szeretetet” és irgalmasságának nagy tetteire csak lekicsinyléssel, hálátlansággal és közömbösséggel válaszolnak.

Pio atya szentmiséjének hatására sokan megtértek. Papok is így nyilatkoztak: Ilyen szentmise után többé nem tudunk felületesen, elkapkodva misézni.

A zarándokok alig aludtak valamit. Már hajnali két órakor kezdtek gyülekezni a templom előtt . . . ahol tengerré duzzadt a szürke tömeg. Pontosan 1/2 5 órakor nyitották a templomot. Sokan szívesen várakoztak órákon át, csak hogy jó helyhez jussanak. A lobbanékony olaszok tolakodtak, tülekedtek, lökdösték egymást és versenyt futottak az oltár felé.

Pio atya szentmise közben nem viselt keztyűt, de a miseing bő ujjával igyekezett elrejteni véres kezét. A sebeket csak akkor lehetett látni, amikor a szertartás előírása szerint — felajánláskor és úrfelmutatáskor — fel kellett emelnie kezét. Őszintén meg kell mondanunk: sokan vártak erre a pillanatra. De helytelen volna azt állítani, hogy csupán ez a jámbor kíváncsiság lett volna indítéka a hívek áhítatának.

Pio atya szentmiséje egy és háromnegyed óráig tartott. Később előljárói parancsára 45 perc alatt befejezte. Egyáltalán nem törődött a jelenlevőkkel. Figyelmét és tekintetét csak arra irányította, amit végzett. Tudott azonban róla, hogy a vele együtt imádkozók támogatják.

A miséző atyán gyakran látszott rendkívüli meghatottság. Ami azonban a fényképen lelkéből kisugárzik, csak nagyon homályos visszfénye a megrendült léleknek, aki kész a bűnös emberiséget helyettesíteni Isten előtt.

Érthető, hogy az így átélt szentmise után mennyire kimerült. Tulajdonképpen már előbb kimerült. Éjszakája rövid, kínja pedig állandó volt. El kell hinnünk, amit mondott: „Könnyebben meglesni a föld nap, mint

szentmise nélkül.” A szentmise ugyanis Krisztus szakadatlan áldozata. A hívő nép hálás, ha olyan papot talál, aki tudatában van a szentmiséjével vállalt felelősségének. „Nem a háború, hanem a háború utáni idő tölt el engem aggodalommal, — mondta Pio atya. — Hogyne sírnék, amikor látom, hogy az emberiség minden áron a pokolba akar rohanni.” Jézus kereszthalála és a hívek lelki vaksága egyaránt megrendítette lelkét szentmise alatt. Ezért megértjük, hogy papok és főpapok, egyszerű emberek és műveltek, ügyvédek és követek, kitüntetésnek tekintették, ha Pio atyának ministrálhattak.

A gyóntatószék foglya

Ebben az arsi szent plebánushoz szokták hasonlítani. Bár beosztásuk különbözött. Az egyik plebános, a másik egyszerű szerzetes atya volt. Abban azonban hasonlítottak egymáshoz, hogy gyakran kínozta őket a bűnösök özönlése, de ugyanakkor boldogította is. Pio atya naponta hosszú órákat töltött a gyóntatószékben. Gyónói nemcsak Olaszországból jöttek, hanem egész Európából, sőt a tengeren túlról is.

Férfiakat a sekrestyében, a nőket a templomban gyónatta. Sorszámot kapott mindenki és e számhoz kellett igazodnia. Tolakodás és hivatkozás előkelő pártfogókra itt nem jelentett semmit. San Giovanni Rotondóban türelemre és időre volt szükség. Időnként nemcsak napok, hanem hetek kellettek, hogy sor kerüljön valakire. Pio atya olaszul gyóntatott, a külföldiek részére azonban idegen nyelvet beszélő gyóntatók is rendelkezésre álltak.

Pio atya általában feltételezte a jó gyónási előkészületet. Ha ez hiányzott, elküldte a gyónót és később

várta vissza . . . Semmiesetre se hanyagolhatták el a gyónási előkészületet, „mert az atya enélkül is tud mindent, olvas a lélekben.” Biztos, hogy előfordult ilyen eset is, főként ha valaki nem tudott tisztába jönni múltjával, vagy nem találta meg a megfelelő kifejezéseket. Aki komoly szándékkal jött, azt az atya szelíden kezelte.

Lingua professzor barátja a szentgyónásban „lelki krízisről” beszélt az atyának. Lelki krízis alatt azt értette, hogy nő ember létére szeretőt tartott. Pio atya felháborodott: „Micsoda? Lelki krízis? Piszkos disznó vagy! Isten haragszik rád! Hordd el magad!” Az így elzavart ember, ha komoly szándékkal jött gyónni, biztosan visszatért a gyóntatószékbe.

Egy tizenkétesztendőös consenzai leányt, Mariellat kiküldte a gyóntatószékből: „Menj el! Nem gyóntatlak meg.” Mariella szülei is a templomban voltak és zokogó kislányuktól megdöbbenve értesültek az esetről. Este Mariella szülei jelenlétében megkérdezte: „Atya, miért nem gyóntatott meg?” — „Bár megtehettem volna — válaszolta Pio atya — de nem miattad nem tettem meg. Vasárnap ritkán jársz szentmisére és elmulasztod a hittanórát is, mert szüleiddel máshova mész. Ha meghallgattam volna kis hibáid, Te pedig tovább is elmulasztod lényeges kötelességeidet, ezzel nem érnék el semmit.” A lecke a szülőknek szólt. (Lingua 37.)

Délben rövid pihenő következett. Együtt ült testvéreivel az asztalnál az ebédlőben. Kevés főzeléket evett, közben érdeklődve, élcelődve elbeszélgetett velük. Majd hamarosan visszatért a gyóntatószékbe. „Ne aggódjatok — mondta egy alkalommal — hogy sok időmet elrabolnak. Legfőbb a lelkek megmentésére

fordított időnkét értékesítjük. Hálát adok a mennyei Atya jószágáért, hogy lelkeket vezet hozzám és némi-
képpen segíthetek rajtuk.” (Lingua 39.)

Nem szabad elfelejtenünk, hogy sebei, különösen szív-
sebe szüntelen fájdalmat okozott neki. Nem ritkán kül-
sőleg is észlelhető küzdelmet vívott a lelkekért. Szen-
vedésével hódította meg őket. Határozottan nem ál-
líthatjuk, hogy a legapróbb részletekre kiterjedően tu-
dott mindenről és mint nyitott könyvben olvashatott a
lelekben, bár lélekismeretének nem egy meglepő bi-
zonyítékát adta. Ez gyakran előfordult. Még mint fia-
tal atya írta nővérének, hogy a jó Isten csak azokat a
lelkeket mutatja meg neki, akiket akar. Sokan minden
különösebb élmény nélkül hagyták el gyónatószejékét.
A kiegyensúlyozott lelkek. Másokat viszont szívük
mélyéig megrendített rövid, világos intelmével és meg-
tértek.

Del Fante egész sor nyílt levelet közöl az Úr hálójába
került „nagy halakról.” Elmondja pl. Federico Abresch
megtérését. Mint hitetlen protestáns katolikus nőt vett
feleségül. Színlag áttért a katolikus vallásra, lélekben
azonban hitetlen maradt. Felesége kedvéért néha gyónt
és áldozott is. Ugyanakkor sorra fogadta el a katoli-
kus vallás tanításával ellentétes spiritizsma és teozófus
tétéleket. Mint kereső lélek azonban érdeklődéssel
hallott és olvasott Pio atyáról is. Alaposan akarta meg-
ismerni ezt a jelenséget is. Első találkozása Pio atyá-
val neki is, mint annyi léleknek, csalódást jelentett,
mert csupán néhány rideg szót kapott. Egyébként csak
olyannak látta őt, mint a többi kapucínust. A gyón-
tatószejékben azonban teljesen megváltozott. Pio atya
nyomban tudomására hozta Abresch úrnak, hogy már
régén érvénytelenül végzi szentgyónásait és elküldte,

hogy tüzetesen vizsgálja meg lelkiismeretét. Amikor Abresch úr ismét visszament a gyóntatószékbe, Pio atya pontosan megmondta, hogy akkor gyónt utoljára érvényesen, amikor nászútjukról visszatértek. Valóban így volt.

A San Giovanni Rotondo-i gyóntatószékben sok megtérés kezdődött el és fejeződött be.

Őszinte megtérések

Del Fante több megtérést közöl időponttal, névvel és pontos lakcimmal, hogy közléseit ellenőrizni lehessen. Az érdekeltek ugyanis gondolták, hogy Isten kegyelméről nyilvánosan kell vallaniok. Természetesen ezek a vallomások olyanok, mint a tengerben úszó jéghegyek: csak kis részük látható, a nagyobb rejtve marad. Ezt több szempont is indokolja. Az őszinte megtérések többségét azonban elrejtí a gyónási pecsét hallgatási parancsa.

„K” mondja el: Egyik délután több olasz nővel együtt ültem a Kegyelem Anyjának kis templomában. Hirtelesen valami súrolta kabátomat. A templom kapuja tárva-nyitva állt. Először arra gondoltam, hogy állat tévedt be a templomba. De mennyire megijedtem és hogyan elámultam, hogy egy harminc év körüli férfi térden állva, arccal a földre borulva küszik az oltár felé. Ott felegyenesedett, mi pedig megláttuk könnyben úszó arcát. Az emberi felindultságnak ilyen fokú megnyilvánulását még sose láttam, bár Észak-Németország egyik nagy klinikájának ideogsztyánán dolgoztam.

A sajnálkozó asszonyok unszolására a férfi akadozva bevallotta: „Kommunista voltam. Agydaganatom volt. Pio atya testileg is, lelkileg is meggyógyított.”

Néhány nappal később az egyik olasz napilapban olvastam ennek hitelesítését. „Savino Gricco vezető kommunista volt Cerignolában. Mint seítszervező vállalta, hogy San Gioachino környékét kommunistává teszi. Családjának megtiltotta, hogy templomba járjon, gyermekeit nem kereszteltette meg. Szüntelen fejfájása javalta, hogy Bariban szakorvossal vizsgáltassa meg magát. A vizsgálat agydaganatot állapított meg. Milánoba utazott, ahol az orvosok a súlyos agyműtét mellett döntöttek. Amikor az orvosok a műtéthez készülődtek, Savino Gricco azt álmodta, hogy San Giovanni Rotondóban van és az atya biztatta, gyónjék meg. Az álom annyira valószínűnek tűnt fel előtte, hogy az orvosok tanácsa ellenére San Giovanni Rotondoba utazott és meggyón t Pio atyánál. Hazautazott, érezte, hogy egészséges és az is maradt. Őszinte szívvel visszatért az Egyházba. Több elvtárs is követte példáját.”

Ilyen testi-lelki gyógyulás nagyon sok történt. Még egyet ragadunk ki közülük; dr. Riccardi San Giovanni Rotondo-i orvos és szabadgondolkodó esetét. Dr. Riccardi őszinte ember és egyenes jellem volt: aggályosságig becsületes, hivatásában fáradhatatlan és jószívű a szegényekhez. Pio atyával szemben előítéllettel volt, mert a tudományon kívül nem ismert el egyebet. Isten csak agyérmennek tűnt előtte.

Gyomorrákban megbetegedett. Kezelő orvosa és a még odahívott négy orvos semmi reménnyel se kecsegtette őt. Riccardi azonban reménykedett. Foggiából és Nápolyból hivatott orvosokat. Amikor a plébános meg akarta látogatni, kiutasította. Állapota súlyosra fordult és a halál biztos tünetei jelentkeztek rajta. Ekkor Pio atya megjelent a küszöbön. A még hitetlen dr Mer-

la hívta őt. Pio atya ekkor már tíz esztendeje nem hagyta el a kolostort. A szabadgondolkodó az atya csodálatos kezének és hangjának simogatására nyomban megadta magát: meggyónt, megáldozott és felvette a betegek szentségét. Már harminc esztendeje nem gyónt. Most meggyónt és meggyógyult. A további következmény: dr Merla hitt. Amikor Del Fante könyve ötödik kiadásában az esetet közölte — bár élt még minden kezelő orvos — a gyógyulás valóságát egyik se tagadta. (Per la storia 241. o.)

Láncreakció

Pio atyánál szabadkőművesek, kommunisták, hitetlenek és egyéb nagy bűnösök nyerték vissza hitüket és nem egyszer egészségüket is. Sokszor egy-egy megtérésből egész láncreakció bontakozott ki: egyik „nagy hal” után a másik úszott be Krisztus Urunk hálójába, amelyet San Giovanni Rotondoban megsebzett kezű papja által vetett ki az Úr.

Vegyük Alberto Del Fante esetét. Öszintén és részletesen maga beszéli el történetét. Amint szülei, ő is szabadkőműves és hitetlen volt. Enrico Del Fantenek, az írónak és költőnek unokaöccse vizsgára készült, amikor hirtelen magas láz döntötte ágyba. A tüzetes orvosi vizsgálat hosszadalmas vesebajt, tüdő- és csontgümőkórt állapított meg. Láza 40 fokra szökött. Pio atyához folyamodtak, hogy imádkozzék a betegért és tőle megáldott érmet akasztottak a beteg nyakába. A láz és a megállapított betegségek minden tünete eltűnt. A beteg nagybátyja, Alberto Del Fante az „Italia Laica”-ban többször támadta Pio atyát: népbufitónak

és csalónak nevezte, mert visszaél az egyszerű nép hiszékenységevel. A betegség kezdetén megígérte, ha öccse meggyógyul, felkeresi Pio atyát. Állta szavát: elutazott San Giovanni Rotondoba. Kezdetben nem hatott rá különösképpen: „Olyan, mint a többi kapucinus.” Úgy képzelte el, hogy a gyóntatószékben először a nagy ágyúkkal — Spinozával, Cartesiusszal meg más bölcselekkel — hozakodik elő. De nyomban térdre rogyott, amint Pio atya olyan dolgokat olvasott a fejére, amelyekről rajta kívül senki nem tudhatott. Hitt és meggyónt. Ettől kezdve az „igazság ügyvédje” lett. Cikket közölt a „Settima”-ban és könyvet írt „Dal dubio alla Fede — A kételkedéstől a hitig” címen. A könyv hatására több barátja és sok idegen tért meg.

*

Egy másik eset: Luisa Vairo nagyvilági hölgy megtérése. Gyermekkorától mindene megvolt, amit szeme-szája kívánt. Élvezte az életet. A vallásról csak gúnyosan beszélt. Egyik barátja (ekkor Londonban élt) Olaszországba utazott. Rómában hallott Pio atyáról. Kíváncsi volt, ezért San Giovanni Rotondoba utazott. Az atya hatására teljesen megtért. Amikor visszaérkezett Londonba, nem titkolta megtérését és helytelenítette a társaság sikamlós beszédét. Vaironé gúnyosan megkérdezte: „Igaz-e, hogy Rómában szerzetbe lép?” „Szerzetes ugyan nem leszek, de volt egy szerzetes, aki megterített.” A hölgyek kérték, mondja el, hogyan történt. „Én nem mondok semmit — válaszolta — menjetek oda és magatok nézzétek meg.”

Vaironé valóban megtette, de csupán kíváncsiságból, hogy mi lehet az, ami barátját megterítette. A Kegyelem Anyjának kegytemplomában ijesztő búskomorság lepte meg: hirtelen belátta, hogy céltalan az élete.

Hangosan zokogott. Teljes megtérése Pio atya gyónatőszékében fejeződött be.

Minderről beszámolt fiának. Fia azonban nem értette meg anyját, mert többször különcködött. Szeszélynék gondolta a megtérést is. De Vaironé hónapokon keresztül a Monte Garganon maradt és egészen komolyan vette megtérését.

*

Egyik nap egy francia férfi járt Pio atyánál és néhány francia lapot kölcsönzött a hölgynek. Vaironé hirtelen felsikoltott, mert a lapban olvasta, hogy a hajó, amelyen fia utazott, elsüllyedt a nyílt tengeren. Amikor Pio atyához vezették, ő csak ennyit mondott: „Ugyan ki mondta, hogy fiad meghalt?” Majd szemét az égre emelte, imádkozott és így folytatta: „Adjál hálát az Úrnak, mert fiad itt és itt van...” Pontosan megmondta a helységet és a lakást, ahol fia tartózkodott. A fiú és az anya levele elkerülték egymást; az anya pontosan azt a címet közölte, amelyet Pio atya megadott. A fiú meglepődött, hogy anyja már tudja tartózkodási helyét. Nyomban San Giovanni Rotondoba utazott. Anyja kérte, hogy másnap reggel ne reggelizzék, hanem gyónják meg, hogy együtt áldozhassanak. Miközben az anya a templomban időzött, a fiú kiment a piacra, evett egy fürt szőlőt és két tojást ivott. Majd a templomba ment, ahol édesanyja bemutatta Pio atyának. „Te gézengúz — mondta Pio atya a fiatalembernek — hazug alak vagy! És te szegény asszony még hiszel neki?” — „Hogyan beszél velem — fortyant fel a fiú — hiszen még nem is ismer.” — „Talán állítod, hogy éhgyomorral vagy? Hát ki ette meg a két tojást és a szőlőt?” Ezzel megkapta az utolsó indítást a megtéréshez.

Csodás gyógyulások

Senkinél se olyan nyilvánvaló, mint a kiválasztottaknál, hogy minden a kegyelem műve. Pio atyának sok csodálatos gyógyulást tulajdonítanak. Del Fante könyvében többet leír közülük név, idő és pontos lakhely megjelölésével. Pio atya azonban mindig élénken tiltakozott, ha neki akarták tulajdonítani a gyógyulást. Határozottan visszautasította, ha valaki neki akart köszönetet mondani: „Istennek köszönd meg, ne nekem. Embernek nincs csodatévő hatalma.” Pio atya életében csak Nagy Szent Teréz mondása valósult meg: „Aki nem tagad meg semmit Istentől, attól Isten se tagad meg semmit.” Pio atya tetteinek, sikereinek talán ez a legkézenfekvőbb magyarázata. A számos halálos vagy súlyos betegség hirtelen gyógyulására sokszor sem a meggyógyult, sem a hívő nép s nem egyszer a kezelő orvos sem talált kielégítő magyarázatot s ezért csodának minősítették. A Szentszék viszont nem foglalkozott velük, nem nyilatkozott róluk, legalább is, míg Pio atya élt. Különben azonban semmi okunk meglepődni azon, hogy — ha Isten eszközként felhasznál valakit őszinte megtérések „csodáijához” — akkor felhasználhatja az illetőt testi jótéteményeinek közvetítéséhez is.

A rendelkezésünkre álló bőséges anyagból egy kisgyermek gyógyulását választjuk ki: az ötéves Lina Cassese-t Fassanoból, Piemont tartományból. Szakorvosok gyógykezelték San Remóban, Rómában és Nápolyban, de eredmény nélkül. Lina csak félig tudta nyitva tartani szemét. Minden fénytől óvnia kellett. Az orvosok úgy vélték, hogy serdülésével, 12-14 éves korában megszűnik a betegség. Házukban volt egy könyv, Pio atyának tulajdonított gyógyulásokról szolt.

Egyik este a kis Lina kinyitotta a könyvet és kérte: „Mama, olvass fel nekem ezekből a történetekből.” A mama felolvassott a könyvből, kislánya pedig érdeklődve figyelte, különösen egy vakon született kislány gyógyulását, akinek aranyláncát édesanyja Pio atyának ajándékozta. De Pio atya a láncot visszaadta. „Mama — szólt közbe Lina — menjél el Te is Pio atyához. Vidd el nyakláncomat. Ezt megtarthatja, nekem nem kell.” Ez szombaton történt. Hétfőn az anya San Giovanni Rotondoba utazott. Három teljes napig kellett várakoznia, hogy Pio atya gyónatószékébe juthasson. De már előbb, amikor Pio atya a sekrestyébe ment, kezébe nyomta a nyakláncot, meg kislánya fényképét. 1950. jan. 17-én végre beléphetett a gyónatószékbe. 9.15-kor végzett a gyónással. „Menj békével — fejezte be az atya — leányod jól van.” Az aszszony azonban, mintha odaszögezték volna, csak tovább térdelt. „Mondd csak — kérdezte az atya — még óhajtasz valamit?” „Ó Atyám, az én kicsim . . . !” Pio atya zsebéből Mária-érmet vett ki és az anyának adta: „No menj csak és vidd el neki ezt az érmét.” Igazolhatóan abban a pillanatban, amikor az anya a szavakat hallotta, a kis Lina az óvodában a kedves nővérnek ezt mondta: „Nővér, már nem kell a szemüveg. Jól vagyok!”

A gyermek teljesen meggyógult.

*

Egy jezsuita atya, páter Mason Mario írja a következőket: „Velem nem történt csoda, de tanúja voltam egy csodának, amely magával Pio atyával történt pár éve.

1959-ben az olasz püspökök hazájukat a Szűzanyának akarták szentelni. Előkészületül a följánlásra, elhatározták, hogy a fatimai Szűzanya szobrát körmenetben elviszik Olaszország minden városába. A szobor április 25-én érkezett Olaszországba. Pio atya aznap váratlanul súlyosan megbetegedett. Kitérő orvosokat hívtak hozzá. A vizsgálat eredménye: rosszindulatú daganat. Az orvosok szerint csak pár hónapja van még. Közben a fatimai Szűzanya szobrát S. Giovanni Rotondóba vittük körútunkon. A szobrot kitettük, hogy a hívek tiszteletüket fejezzék ki előtte a Szűzanyának. A zarándokok, akik egész Olaszországból odasereglettek, megszakítás nélkül vonultak el előtte. Sokan Pio atyát is szeretnék volna látni. De az atya mozdulatlanul feküdt betegágyában, állapota szemmel láthatóan rosszabbodott. Másnap kérte, hogy részt vehessen szentmisén. Pio atyát ágyastól egy magas dobogóra helyezték az oltár közelében. Az atya egy arany rózsafüzért ajándékozott a Szűzanyának és tisztelete jeléül egy galambot. Szegény Pio atya. Kimerült volt, arca beesett, homloka verejtékezett. Nehezen lélegzett, nem tudott beszélni. Mise után a helikopter két pilótájával, akik a szobrot Olaszországba hozták, beléptünk Pio atya cellájába. Rövid látogatás volt. Az orvosok megtiltották, hogy az atyát beszéltessek. Mikor kijöttünk, azt mondták, hogy Pio atya soha többé nem fog misézni, sem gyóntatni. Szomorúan vettük tudomásul ezt a súlyos megállapítást és elutaztunk. Repültünk Foggia felé. Amikor S. Giovanni Rotondót elhagytuk, magam sem tudtam miért, ezt mondtam a pilótának: „Fordulj vissza, röpj el S. G. Rotondo fölé a búcsújáró helyre, és állj meg röpülés közben egy pillanatra Pio atya cellája fölött.” A pilóta engedelmeskedett. Abban a pillanatban, amikor éppen a

Pillanatfelvétel Pio atya fiatal éveiből

Az új nagy templom belseje S. G. Rotondoban

Pio atya a szentmisénél

Pio atya gyóntatószéke

cella fölött repültünk, Pio atya az Istenanyához fordult (a jelenetet később beszélték el nekem egypáran a szerzetesek közül, akik nála voltak) ezekkel a szavakkal: „Istennek szent szülője, amikor Olaszországba jöttél, ágyhoz kötöttél. Most amikor elmész, betegen akarsz itthagyni?” Imája befejezése után jobban lett. Az orvosok megvizsgálták és megállapították, hogy az atya valóban teljesen meggyógyult. A Szűzanya volt, mondta mosolyogva Pio atya, és másnap újra a gyóntatószékben volt a hívek között. Ez 1959. augusztus 6-án történt.

*

Nyugodtan állíthatjuk, hogy a San Giovanni Rotondoba zarándoklók legtöbbször merő kíváncsiságból és földi érdekből mentek oda, mintha az atya csak azért lett volna, hogy minden kívánságot teljesítsen, bármilyen oktan is az. Ha elfogadjuk, hogy az atya kiválasztott lélek volt, akkor elsősorban pap és a lelkek orvosa volt. Számára a gyökeres megváltozás, az őszinte megtérés volt a fontos. Sok tanulságos példa van rá, hogy a testi gyógyulás nem következett be, de helyette meggyógyult a lélek. Mint pl. Betti Mair, hitetlen kommunista esetében: San Giovanni Rotondóban rákban, de életszentség hírében halt meg.

Lingua mondja el, hogy szentgyónása után egyik barátját, egy beteg papot ajánlott Pio atya imájába. Szerette volna, ha az illető meggyógyul. Már másik zarándok is kérte ezt. „Fogadd el — válaszolta Pio atya — az Isten akaratát.” Ennek ellenére Lingua újra megismételte kérését: „1000 km-nél nagyobb távolságról jöttünk ide.” Pio atya újra ezt felelte: „Fogadd el Isten akaratát. Megértetted? Egyébkén mit akarsz Te? A beteg felajánlotta életét Istennek.”

Amikor Lingua professzor hazaérkezett, nyomban felkereste beteg barátját: „Valóban áldozatul ajánlottad fel életedet Istennek? „A beteg meglepődve nézett rá: Nem, nem!” — „Ide figyelj barátom! Én nem erőszakoskodom. De vagy Te hazudsz most a halálos ágyadon, vagy Pio atya hazudott.” A beteg bevallotta, hogy felajánlotta életét egy kispapért és az „Utolsóvacsora Nővérekért.” A beteg alapította ezt a szerzetes rendet. „Nagyon boldog vagyok: Pio atya megerősítette, hogy Isten elfogadta felajánlásomat. Köszönöm.”

Egy időben két helyen

Bizonyos, hogy Pio atya évtizedeken keresztül nem hagyta el a kolostort, vagy inkább San Giovanni Rotondot. Ennek ellenére több szavahihető, tekintélyes személy beszámolt, hogy lahóhelyétől távol látták őt. Mons. D' Indico (Firenze, Via delle Casine) nővére paratífuszban feküdt. Rokonai Pio atyához fordultak. 1928. jun. 20-án D'Indico egyedül tartózkodott dolgozószobájában. D.u. félhárom tájban érezte, hogy valaki mellette van, megfordult és látta, amint elsuhan egy szerzetes árnyéka. Nyomban Pio atyára gondolt és elmondta az esetet egyik segédlelkészének. A segédlelkész érzéki csalódásnak tulajdonította az egészet, amit izgatott lelki állapota idézett elő. Hogy megnyugodjék, sétát ajánlott. Majd társával sétálni mentek. Amikor hazaérkeztek, a beteg a szobájába hívatta őket. Elmondta, hogy egy szerzetes járt nála (ugyanakkor, amikor a monsignore Pio atya jelenlétét érezte), ágyához lépett és beszélgetett vele: „Ne nyugtalankodjál! Holnap megszűnik a láz és néhány nap múlva eltűnik testedről a betegség minden nyoma.”

— „Atya, — kérdezte a beteg — Ön talán valamelyik szent?” — „Nem. Én csak egyszerű teremtmény vagyok. Isten irgalmának eszköze.” — „Engedje meg, hogy ruhája ujját megcsókoljam.” — „Csókolj meg a szenvedés helyét” — mondta a látogató és megmutatta kézsebét.

*

Tanúk bizonyítják, hogy Pio atyát látták a római Szent Péter templom kriptájában Szent X. Piusz pápa sírjánál.

Többen tanúsítják, hogy jelen volt a római Szent Péter templomban Kis Szent Teréz szenttéavatásakor is.

XI. Piusz pápa meghallotta a hírt, hogy Pio atya jelen volt a szenttéavatáson, bár sose hagyta el San Giovanni Rotondot. Tudni akarta, hogy mi ebben az igazság. Ezért megkérdezte a tekintélyes Orione-t. Don Orione biztosította a pápát: „Láttam őt.” Erre a pápa így válaszolt: „Ha Ön látta, elhiszem.”

Egyik napon Pio atya jelenlétében Pádúi Szent Antal bilokációs kegyelmi ajándékáról beszélgettek. Valamelyik atya megjegyezte: „Talán a kiválasztott lélek észre sem veszi, amikor ez történik vele.” Pio atya érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést, majd közbeszólt: „Biztos, hogy észre veszi. Csak azt nem tudja megállapítani, hogy a test, vagy a lélek mozog-e. De biztosan tudja, hogy hol van és mi történik vele.” (Del Fante 329.)

*

Nagyon gyakran érezték Pio atya jelenlétét, vagy legalább lelki közelségét egy erős illat révén. Amikor dr. Romanelli Pio atyát tüzetesen megvizsgálta, meglepődött, mert erős illatot érzelt nála. Meg is jegyezte

Valezano atyának: „Ritkán fordul elő, hogy szerzetes, még hozzá ilyen buzgó szerzetes, illatszert használjon.” Alapos kivizsgálás után kiderült, hogy az illat a sebekből árad és semmi köze az illatszerhez.

Pio atya egyik pap-lelkigyermekétől hallottuk: „Egyik reggel a szentmise alatt éreztem a jólismert illatot. De nem vettem figyelembe. Másfél óra múlva munkám közben ismét jelentkezett. Azon tűnődtem, vajon mit akarhat Pio atya. Dél tájban még erősebben jelentkezett, mint valaha. Nyugtalan lettem. Koradélután iskolába mentem s előadás után gondolataimban elmerülve mentem haza. Amikor egyik barátom autóval jött és haza akart vinni, nem ültem be kocsijába. Néhány perccel később egyik útkereszteződésnél iszonyatos közlekedési balesetet láttam. Odahívtak és még fel tudtam oldozni a súlyos sebesültet. A jó illat miatt érdekelt az eset, kérdezősködtem az áldozat felől és megtudtam, hogy az illető éveken keresztül nem gyakorolta vallását, hozzátartozói azonban éveken keresztül panaszkodtak emiatt Pio atyának és kérték, hogy imádkozzék érte és lelki üdvéért.

*

Még egy kis jelenetet idézünk Winowszkatól (Das wahre Gesicht Padre Pios). Egyik napon San Giovanni Rotondo környékén egy szegény asszony háttal haladva gesztenyét gyűjtött a meredek hegyoldalon. Hirtelen kellemes illat készítette, hogy fejét felemelje. „Madonna mia!” Még egy lépés és a szakadékba zuhan. „Szokjál le arról, hogy háttal járni!” — korholta őt Pio atya, amikor legközelebb találkoztak.

Két kegyelmi ajándékával még fokozatosabbá, még eredményesebbé tudta tenni az egész világra kiterjedő karizmatikus tevékenységét. Amíg mi közönséges ha-

landók csak egymás után tudjuk elvégezni munkánkat, Pio atya megkapta a kegyelmi ajándékot, hogy egy időben három különböző tevékenységet fejthetett ki. Egy időben tudott szemlélődő imát végezni, ugyanakkor a gyóntatószékben a gyónókkal foglalkozni és lelki gyermekein az egész világon segíteni. Még érdekesebb volt az a kegyelmi ajándék, amely lehetővé tette számára, hogy minden lelki gyermekével állandó kapcsolatban álljon.

*

A II. világháború alatt többször előfordult, hogy Pio atya hirtelen félbeszakította a beszélgetést és föloldozást adott. Mikor megkérdezték, hogy ez mit jelent, így válaszolt: „Adjunk hálát az Istennek, amiért megengedte, hogy a szegény haldokló katonák mellett lehetek.”

*

A német hadsereg 1917 novemberében Szlavóniában megsemmisítő vereséget mért az olasz csapatokra. Az olasz vezérkar főnökét — Luigi Cardona tábornokot — a kétségbeesés kerülgette.

Szolgálati pisztolyával a kezében — ült a sátrában s öngyilkosságra gondolt. Hirtelen egy szerzetes jelent meg mellette s erősen rászólt: „Ne tegyen ilyen ostobaságot!” Aztán eltűnt.

Évek múltán a tábornok meglátogatta a kapucinus kegyetemplomot San Giovanni Rotondóban s ott váratlanul meglátta és felismerte azt a szerzetest, aki annak idején megjelent neki a sátrában. Elhaladva a tábornok mellett, így szólt hozzá: „Kedves Barátom! Az egyszer még szerencsésen megúsza?” A szerzetes Pio atya volt.

●

A huszas években Monsignore Damiani Saltoból (Uruguay) meglátogatta Pio atyát S. G. Rotondoban. Az egyszerű szerzetes akkora hatással volt rá, hogy csak az ő jelenlétében óhajtott meghalni. Pio atya így szólt hozzá: „Monsignore, ön a saját hazájában fog meghalni, de ne féljen!” Damiani megkönnyebbülten tért vissza hazájába, Uruguayba.

1942-ben egy kapucinus szerzetes késő éjjel megjelent a Montevideo-i érsek ágyánál, felkeltette őt s arra kérte, hogy azonnal keresse fel Mons. Damiani-t betegágyán. Az érsek engedett a felhívásnak s amikor odaért, Damiani már halott volt. Ágya mellett azonban ott talált egy cédulát, melyen ez volt írva: „Pio atya eljött.”

A Montevideo-i érsek eddig nem ismerte Pio atyát s amikor 1949-ben S. G. Rotondoban találkozott vele, azonnal felismerte benne azt a szerzetest, aki 1942-ben neki éjjel megjelent s arra kérte, hogy keresse fel Mons. Damianit a betegágyán.

*

Pio atya éjjel az autópályán. Abafi Ilona tanárnő 1975-ben elolvasta Pio atya életrajzát a Katolikus Kincseskalendáriumban. Ez megerősítette őt abban, amit már ismételt hallott róla s lelkesedésében bátyjának is elmondotta, milyen rendkívüli szenttel ajándékozta meg a Gondviselés századunkat. Bátyja ugyan nem volt hitetlen, sem az Egyház ellensége, de hatalmába kerítette a közöny s nem gyakorolta vallását. Mint műszaki főiskolai tanár jól megvolt, becsületesen teljesítette hivatását, de Isten, túlvilág nem igen foglalkoztatta. Közben kinevezték Algirban szaktanárnak. El is indult autóján Franciaországon át Algirba s mikor Marseille

közelében éjjel sötétben halad az egyirányú autópályán, autója váratlanul lassít és meg is áll. Ok ismeretlen. Ebben a kilátástalan, kellemetlen helyzetben eszébe jutott, kiről is beszélt neki nővére olyan lelkesen. Kétkedően felkiált: most mutasd meg Pio atya, hogy mit tudsz! S azonnal kezdi keresni a defekt okát. Alig telt el néhány perc, hihetetlen dolgot vesz észre, nem akar hinni a szemének: az egyirányú autópályán szembe jön egy autó s közelébe érve lelassít és megáll. Bőrkabátos szakállas vezetője kiszáll, odajön, barátságosan felkínálja segítségét s nyomban neki is lát a munkának. Rövid keresés — próbálgatás után máris átadja a kulcsot tanárunknak s barátságosan int, hogy próbáljon startolni. Ez nyomban sikerül is.

Miközben tanárunk megköszöni a segítséget, az ismeretlen bőrkabátos további jótat kíván, beszáll kocsijába, elindul s hirtelen nyomtalanul eltűnik, szétfoszlott, mint a kámfor. A mi tanárunk pedig alig ocsúdott fel a váratlan defekt ijedtségétől s a még váratlanabb segítség örömétől, — hirtelen tudatos lesz benne, hogy a bőrkabátos segítő csak a Pio atya lehetett.

A történet hitelességéről Tóth József plébános kezekedik.

*

Dr. Sanguinetti 2 társával 1936 jan. 20-án este betért S. G. Rotondoban a kapucinus templomba rövid imára. A kolostor folyosóján Pio atya váratlanul így szólt hozzájuk: „Gyertek, imádkozzunk együtt egy lélekért, aki nek éppen most kell Isten ítélőszéke elé járulnia.” A kérést teljesítették. Ima után Pio atya közölte velük, hogy V. György angol királyért imádkoztak. Másnap a 3 késői templomlátogató a rádióból és újságokból megtudta, hogy az angol király éppen abban az órában

halt meg, amelyben ők a templomban Pio atya kérésére közösen imádkoztak.

*

Pio atya lelki valutája. Főtisztelendő Tóth József lelkigyakorlatot tartott egy községben. Témája Pio atya lelkiélete, imaélete és szenvedése volt. Egyik prédikációjában ismertette, hogy Pio atya sokszor vállalt önkéntes penitenciát, böjtöt, imát, szenvedést . . . gyónói helyett. És amikor hívei közbenjárását kérték különböző ügyekben, nemcsak imádkozott erre a szándékra, hanem szenvedést is vállalt imádságának alátámasztására, elsősorban az ő sebhelyeivel járó fájdalmakat. Ezek a szenvedések voltak az ő „lelki valutája”.

Ezen a szentbeszéden résztvett egy idősebb nénike is. Ájtatosság után az útan hazafelé elesett s eltörött a lába. Amikor másnap a lelkigyakorlat vezetője meglátogatta őt, tréfásan így szólt hozzá: úgy-e kedves nénike, más hatékonyabb segítséget várt volna Pio atyától? A nénike váratlan és mégis derűs arccal mondott válasza: hát nem azt tetszett prédikálni, hogy Pio atya lelki valutája a szenvedés volt? Én is kaptam belőle!

Kórházalapítás

Pio atya igazi kapucinus volt: természetes, barátságos, szerény, de talpraesett és temperamentumos is. Oly egészséges természet volt, hogy sok kíváncsiskodó, akik Isten tudja, mit vártak tőle, nem egyszer megütözköztek rajta. „A zajongó tömeg, a szegényesen öltözött parasztok, a szerzetesek határozott fellépése, több zarándok szemtelensége, sok jámbor lélek lanyhasága, de magának Pio atyának pórias, időnként szűkszavú magatartása könnyen alaposan lehűthette a nagy lelkesedést és a feszült várakozást . . . Itt csak egyet le-

het látni, de ez nagy élmény: ez az egyszerű ember, ez a szerény szerzetes, ez az egészen megszokott szegény kapucinus, hogyan tudja egyszerűen, természetesen átélni a legrendkívülőbb, a legszokatlanabb dolgokat: nap mint nap, óráról órára magán viseli Krisztus sebeit, magában átéli Krisztus halálfélelmét és szenvedését, mégpedig úgy, hogy mások alig veszik észre, semmi különlegeset nem találnak benne! Röviden: Egyedül csak Isten tudja, hogy az atyának mit jelent így elviselni ezt a szenvedést.” (Michele Calbucci).

Pio atya előtt rengeteg földi baj és nyomor tártult fel. Ezért csodálatos érzéke volt a szükség iránt. Meglátta, hogy Monte Gargano környékének nincs megfelelő és jól felszerelt kórháza. A San Giovanni Rotondo-i kórház kicsi volt és nem tudta befogadni a sok jelentkezőt. Pio atya imádkozott és Istentől kért tanácsot, majd tervét megbeszélte néhány orvossal. 1940. jan. 9-én kezdett megvalósulni elgondolása: La Casa della sofferenza — Szenvedés Háza. A szikra lángra lobbant: mindenfelől érkezett a pénz, Olaszország legtöbb városa alapítványi ágyat létesített. 1956-ban nyílt meg az intézet. A hivatalos megnyitás alkalmával ott orvosi kongresszust is tartottak. A világ minden tájáról: Észak-Amerikából, Argentínából, Angol-, Spanyol-, Svédországból, Svájc-ból és Belgiumból érkeztek orvosok, közöttük White, a híres szívspecialista, Eisenhower elnök kezelőorvosa. Lercaro biboros misézett és áldotta meg a kórházat. Jelen volt a Kapucinus Rend egyetemes főnöke. A Vatikánból pedig a Szentatya távirati úton küldte áldását.

A klinika akkor Olaszország legkorszerűbben felszerelt kórháza volt. Óriási üzem, amelyhez még több létesítményt terveznek: öregek otthonát, intézetet a szerzetesek kiképzésére, papi otthont. Az egész intézményt

Citta del Silenzionak nevezik. Mivel Pio atya rendje, a kapucinusok, nem betegápoló rend, ezért a kórházra vonatkozó jogait és kötelességeit, melyek Pio atya révén hárultak rá, 1962-ben a Szentszékre ruházta át és ezzel a kórház a rendtől teljesen független lett.

Pio atya lelki gyermekei

Pio atyának számos lelki gyermeke volt. Nem csak Olaszországból mentek hozzá testi-lelki bajaikkal orvoslást keresni, hanem más országokból és világrészekből is. Sokan, akik a távolság miatt nem tudták őt fölkeresni, írásban fordultak hozzá. Naponta sok száz levél érkezett címére, a zárándokok pedig több ezer levelet is adtak át neki. Ezeket a leveleket az atya nem olvasta el. Ha akarta, sem bírta volna. De nem is volt rá szüksége, mert olvasatlanul is ismerte a levelek tartalmát, hiszen majdnem mindig kegyelmi megvilágosodásban volt. Még kevésbé lett volna ideje személyesen válaszolni rájuk. Titkárai tették ezt az ő utasítására. Isten különös kegyelmével egyszerre látta az összes hozzáforduló kérését, és bensőségesen imádkozott és vezekelt értük. Azokon is segített, akik gondolatban terjesztették eléje kéréseiket. Minden hozzá fordulót atyai oltalmába fogadott.

Pio atya igen szerette lelki gyermekeit, akozat is, akik a nagy távolság miatt sohasem láthatták, de hozzá fordultak. Megható az erre vonatkozó kijelentése: „Távol levő lelki gyermekeimet még jobban szeretem, mint azokat, akik a közelemben vannak, mint vendégek, mert azoknak nagyobb szükségük van az oltalmamra.”

Sokszor előfordult, hogy az atya bilokációs képességénél fogva megjelent lelki gyermekeinek, ha lelki üdvük úgy kívánta, hogy a jóra buzdítsa, vagy a rossztól visz-

szatartsa őket. Sokaknak csodálatos jó illatot küldött: rózsa- ibolya- vagy lilimillatot, amellyel láthatatlan jelenlétét tudtul adta.

Pio atya felelősséget is érzett lelki gyermekei iránt. Egyik lelki gyermekének ezt a megható kijelentést tette: „Nem szeretnék addig a mennyországba jutni, míg összes gyermekem számára nem biztosítottam az üdvösséget.” Más alkalommal pedig: „Lelki gyermekeim, akik velem imádkoznak, szenvednek és vezekelnek, részesülnek majd örök boldogságomból.”

Pio atya nem kényeztette el lelki gyermekeit. Azt kívánta tőlük, hogy vegyék fel keresztyüket és örömmel hordozzák Krisztus Urunk tanítása szerint: „Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztyét és kövessen.” A legszebb királyi ajándék, amit Krisztusnak adhatunk: az örömmel elviselt szenvedés. A nagypéntek után azonban jön a husvét. Csak a föltámadás ad értelmet a szenvedésnek — mondta Pio atya.

Pio atyának Isten megadta azt a kegyelmet, hogy minden lelki gyermekével kapcsolatban legyen. Jézusban jelen volt számára minden lelki gyermeke, nemcsak általánosságban, hanem külön-külön mindegyik. Tudott róluk, látta harcukat, küzdelmüket, csüggedésüket és bukásukat. Ismerte szükségüket. Tudott az őket fenyegető külső és belső veszélyekről, és közbenjárt értük Istennél. Milyen öröm millió és millió lelki gyermekének az a tudat, hogy lelki atyjuk ismeri, szereti őket és gondjukat viseli.

Valaki megkérdezte, hogyan lehetséges az, hogy minden lelki gyermekét külön-külön lássa és mindegyikért imádkozzék, holott az atya kijelentése szerint lelki gyermekeinek száma meghaladta a tizenkét milliót. Az atya szerényen ezt válaszolta: „A jó Isten megengedte, hogy részesedjem mindentudásából.”

Pio atya már nem él. De közbenjáró hatalma az égen még nagyobb, mint a földön volt. Isten kegyelmével már itt a földön is tudott minden lelki gyermekéről, és atyai kapcsolatban volt velük. Mennyivel inkább lehet atyjuk és közbenjárójuk a beteljesülés honában a bizalommal hozzá fordulóknak.

Szent életű nővér kijelentése Pio atyáról

A szent életű Florentina Luciettát, Pio atya lelki gyermekét, Isten rendkívüli kegyelmekkel tüntette ki. Többször megjelent neki az Üdvözítő, beszélt hozzá, és irányította lelki életét.

Misztikus élményeiről Lucietta naplót vezetett, amelyet halála után 1963-ban egyházi jóváhagyással ki is adtak.

Idézzünk naplójából néhány részletet, amely Pio atyára vonatkozik:

Az Üdvözítő így szólt Luciettához: „Ne ragaszkodj a teremtményekhez, szabadulj meg a szeretetüktől!”

Lelkiismeretvizsgálás alkalmával azt vettem észre, hogy Pio atyán kívül senkihez sem ragaszkodom. Megkérdeztem: „Édes jó Üdvözítőm, mit tegyek?” Az Üdvözítő azt mondta: „Értem kell Pio atyát szeretned, mert én élek benne, ő a te vezetőd, aki téged egyesít velem. Mindent tőlem kap, Ő a legbensőségesebben egyesült szívemmel, ezért higgy neki, szeresd és tiszteld! Titokzatos életét senki a világon nem tudja teljesen megérteni. Csak az égen lesz számotokra minden világos.”

Egy másik alkalommal pedig ezt mondta neki az Üdvözítő: „Emlékszel-e, mit nyilatkoztattam ki 1906-ban, amikor beteg voltál?” „Emlékszem! Egy pap jön majd ide, akit jelképesen egy nagy fához hasonlítottál. Ebbe a kolostorba fogod elültetni. Ágai és levelei az egész

földre kiterjednek majd. Olyan szép, gazdag és csodálatos gyümölcsöt fog teremni, hogy mindazok, akik ez alá a fa alá menekülnek, biztosan eljutnak az üdvösségre.”

Az Üdvözítő: „Mindazok, akik őt követik, elérik az üdvösséget. Mégsem értékelik őt igazán. Egykor majd megtudja a világ, ki volt ő. Én működöm benne. Öbennem minden készséget megtaláltam, azért egyesültem vele. Amit ő gondol, vagy mond, az az én akaratom. Aki rosszat mond rá, saját lelkének árt vele. Azok cselekszenek helyesen, akik imáiba ajánlják magukat, segítségét kérik és tisztelik. Ezt az én fiamat naggyá fogom tenni. Jó illatot árasztom általa. Minden kegyelmet megadhat. Ha segítségül hívják mint szentet, annak én csak örülök. Tele van a keze lelki adományokkal. Bennem él, és azért ő egy élő ostya. Csak a mennyországban tudjátok majd tapasztalni, ki is Pio atya.”

*

Egy vallásos ifjú írásban kérte Pio atyát, hogy fogadja meg lelki gyermekévé. Megbízott valakit, hogy adja át az atyának a levelét. Abban az órában, amikor a megbízott a levelet átadta, a fiatalember látta otthon Pio atyát, amint őt megáldotta és „nemes ifjúnak” nevezte.

*

Súlyos esetekben Pio atya egészen szembeötő módon segített lelki gyermekein. A háború végén egyik lelki leányát elfogták és mint fasisztát vádolták, pedig ártatlan volt, csak nem tudta bebizonyítani. Amikor a kivégzés helyére vezették, a rózsafüzért imádkozta, Pio atya fényképét szorította a kezében és zokogva könyörgött: „Pio atya, jöjj segítségemre!” Ebben a pillanatban

egy hosszú hadoszlop vonult el. A rögtönítelő bíróság elhalasztotta az ítélet végrehajtását. Ez időt adott barátainak arra, hogy bebizonyítsák ártatlanságát. Egy ismeretlen személy, aki autón érkezett, közölte vele, hogy szabad.

*

Egy fiatalember, Pio atya lelki gyermeke, egyszer barátaival a templom előtt ment el. Más alkalommal megemelte kalapját a templom előtt, de most szégyellte barátaitól. Ekkor hirtelen mindnyájan hangos kiáltást hallottak: „Te gyáva, ne merészelj többé elmenni az Úr háza előtt anélkül, hogy üdvözlőnél az Úr Jézust!” Mindnyájan elcsodálkoztak.

Nemsokára a fiatalember ismét elment Pio atyához, aki őt ezzel fogadta: „Ha még egyszer üdvözlés nélkül mész el az Úr háza előtt, csattanós nyaklevest kapsz!” Elképzelhetjük, mennyire meglepődött a fiatalember.

*

Egy vak gyakran meglátogatta Pio atyát, aki nagyon örült látogatásának, mert ahogy az atya mondta, „fölpakolva” ment hozzá. A vak ugyanis egész lelki csokrot ajándékozott neki minden látogatásakor: sok szentmisét, rózsafüzért, áldozatot és imádságot. Viszonzásul Pio atya mindennap csodálatos jóillatot küldött neki. Egy nap ezt gondolta magában az ember: „Atyám, most tiszta levegőt szeretnék lélegezni.” Abban a pillanatban teljesült kívánsága, nem érezte többé a jó illatot. Néhány nap múlva megint meglátogatta Pio atyát és azt mondta neki: „Atyám, arra kérném, küldjön ismét jó illatot!” „Hát te tiszta levegőt kértél!” — felelt Pio atya, és ezzel tudtára adta az embernek, hogy ő teljesítette kívánságát.

Pio atya ellenségei

Pio atyát igen sokan szerették és tisztelték, hiszen mindenki vel csak jót tett, mégis voltak ellenségei és rosszakarói is, bár soha senkinek sem ártott. Ne csodálkozzunk rajta, hiszen Jézus Krisztusnak is voltak ellenségei; gyűlölték és keresztre feszítették, noha életének minden megnyilatkozása a jóság és a szeretet volt.

*

Három istengyűlölő az atya meggyilkolására készült. El is utaztak hozzá. Az egyik már Pio atya tekintetétől megtért. A másodikat az atya lenyűgöző egyénisége térdre kényszerítette. Az atya bizonyára imádkozott vagy szenvedett is értük. A harmadik azonban gúnyolta a másik kettőt, hogy nem férfiak, hanem gyávák, mint a nyúl. Pisztollyal a zsebében Pio atyához ment és alkalmas pillanatra várt. Közben hallotta és látta, hogyan panaszozik neki az emberek fájdalmaikat. Közöttük volt egy anya is, aki születésétől fogva vak és süketnéma leánykáját tartotta. Amikor az atya megjelent, minden oldalról körülvették és előadták neki kéréseiket. Az anya hirtelen szivettépő sírásra fakadt: „Atyám, könyörögj a jó Istenhez az én szegény süketnéma és vak gyermekem gyógyulásáért!” Pio atya megsimogatta a gyereket, mert nagyon szerette a kicsinyeket, és megkérdezte: „Mi a neved?” A gyermeknek szeme kinyílt a világosságra, füle megnyílt a hangra, nyelve a beszédre és hangosan mondta, amit soha életében nem tudott: „Mária névre keresztelték.” A körülállók közül sokan könnyes szemmel estek térdre, közöttük a pisztolyos ember is. „Köszönjétek meg Jézusnak az Oltáriszentségben, vagy égi édesanyjának” — szólt szerényen Pio atya. Aztán a pisztolyos ember-

hez lépett, és kedvesen megkérdezte: „Mit kíván az úr?” „Gyónni akarok” — volt a felelet. Így térítette meg Pio atya ellenségeit.

*

Egy fiatal nő egyszer csúfolódva beszélt Pio atya stig-máiról: „Pio atya bizonyára szájpirosítót használ, az-zal festi be a kezét és a lábát, azért látszik úgy, mint-ha vérezne.” Abban a pillanatban erős szájgyulladást kapott.

Két manfredoniai (S. G. Rotondóval szomszédos hely-ség) istengyűlő autóval utazott hazafelé. Amikor ahhoz az utcához értek, amelyik S. G. Rotondo felé vezet, az egyik elkezdte szidni Pio atyát: „Ha az a szakállas a kezem közé kerülne, darabokra tépném.” Az illető nyomban vesegörcsöt kapott, és egy óra hosszat szenvedett.

Boldog hazatérés

1968. szept. 23-án, a világ egyik igen tragikus pilla-natában hívta őt haza az Úr. A pápa házasságról szó-ló körlevele elleni támadások miatt belső szakadás fenyegette az Egyházat. A csehszlovákiai események miatt a világbéke is veszélyben forgott. Vajon Pio atya még utoljára felajánlotta-e életét a világ békéjéért és az Egyház ügyéért?

Két nappal halála előtt ünnepelte 50 éves jubileumát, hogy Jézus sebeivel felékesítette őt az Úr. A kör-nyékről és messze vidékekről özönlöttek lelkipyerme-kei, hogy kifejezzék atyjuk iránt szeretetüket és há-lójukat. A templom alig tudta befogadni a zarándo-kokat.

A Szűzanya szentélye ünnepi díszben pompázott: 1500 szál piros rózsza díszítette a főoltárt, 150 szál pedig virágtartókban állt a szembenéző oltár előtt. Szeptember 20-án kora reggel mutatta be hálaadó szentmiséjét az 50 esztendei szeretet-vértanúságáért. Két nappal később, szept. 22-én az Ima-csoportoknak volt a nagy napja. A 4. nemzetközi találkozójukra jöttek össze San Giovanni Rotondoba . . . 1968. júl. 31-én Ildebrando Antoniutti bíboros, a Szerzetesek Kongregációjának prefektusa először ismerte el és hagyta jóvá az Ima-csoport célkitűzését. Ugyanekkor kinevezte a San Giovanni Rotondo-i kapucinus kolostor házfőnökét az Ima-csoport egyetemes ügyvivőjévé. Pio atya reggel 5 órakor misézett. A szentélyben még virultak a rózsák. Pio atya azonban nagyon fáradt és kimerült volt.

Mialatt délután megáldották a templom közelében emelkedő domboldalon készülő nagy keresztút alapkövét, Pio atya a Matroneumon — így nevezik a főoltár baloldali balkonját — imaóráját végezte. Az ünnepélyes esti szentmise és áldás után utoljára megáldotta lelkigyermekeit. Majd szokása szerint cellája ablakából búcsút intett nekik. Lelkigyermekei a kolostor melletti térségen imádkoztak és énekeltek. Ekkor találkozott velük utoljára.

Kora hajnalban, 2.30 órakor szinte észrevétlenül, minden haláltusa nélkül elköltözött az élők sorából. „Kedves az Úr szemében szentjeinek halála.”

Kevéssel a halál beállta után kezéről, lábáról és oldaláról eltűntek a sebek. Helyüket finom, — az újszülött gyermekéhez hasonló — gyenge bőrszövet nőtte be.

Temetése inkább diadal —, mint gyászmenet volt. Közel százezren jöttek össze a világ minden tájáról, hogy

lerójják kegyeletüket. Hogy még utoljára mindenki láthassa, üveglappal fedett koporsóban körülvitték a városban. Az útvonal kb. 10 km hosszú volt, sok ezer ember állt az útvonal mindkét oldalán. A gyászolók mintegy 8 km hosszú menetben kísérték a koporsót. 15 órakor indult el a temetési menet és 20 óra tájban tért vissza a templom előtti térre, ahol a Kapucinus Rend egyetemes főnöke sok rendtársával koncelebrált szentmisét mutatott be.

Csak a következő nap helyezték el a koporsót a főoltár alatt Pio atya részére készített sírba. Délután, amikor már a hivek is felkereshették a sírt, csupa fehér szegfű borította azt.

Pio atya ezután is közbenjárónk

Schamoni „Das wahre Gesicht der Heiligen” c. klaszikus könyvében ezt írja: „Ha az apostolok és vértanúk még itt a földön járva tudtak másokért közbenjárni, amikor pedig még saját magukért is aggódniuk kellett, mennyivel inkább most, amikor már elnyerték az élet koronáját... És Szent István, az első vértanú, aki közápor közepette könyörgött irgalomért ellenségei javára s megnyerte Sault, illetve kiérdemelte megtérését, ez a dicső vértanú most, amikor már Krisztusnál van az égben, kevesebbre lenne képes? . . . Kis Szent Teréz pedig így nyilatkozott: az ég sem lenne részére mennyország, ha ott kevesebb jót tehetne azokért, akiket a földön szeretett.”

Pio atya már halott. De küldetése nem a halotté, hanem az élőé. Közbenjáró hatalma az égben nagyobb, mint a földön volt. Isten kegyelmi ajándékaként már itt a földön is tudott minden lelkigyermekéről és kapcsolatban állt velük, mennyivel inkább lehet atyjuk,

közbenjárójuk és segítőjük a beteljesedés honában a bizalommal hozzáfordulóknak. „Aki hisz bennem, ha meghal is, élni fog.” (Ján.11,25.)

Megvalósul ez Pio atyánkkal kapcsolatban is. Halála után ugyanúgy szorong a zarándokok sokasága sírja körül, mint életében gyóntatószéke, vagy az oltár körül, ahol misézett. Ma sem kézbesít kevesebb levelet címére a posta, mint életében naponta kézbesített. Ma is tapasztalják atyai jóságát, akik kérésükkel bizalommal fordulnak hozzá. Itt csak néhányat közlünk a megszámlálhatatlan imameghallgatásokból.

*

Lelki „rákos” gyógyulása

Hozzám nagyon közelálló lélek őszintén bevallotta, hogy évek óta súlyos bűnben él. Nagy bizalommal fordultam a Szeplőtelen Szívhez e lélek szabadulásáért a „lelki lázból” és Pio atya közbenjárását, támogatását kértem e reménytelennek tűnő esetben. Néhány hónapi szinte szakadatlan ima után örömmel közölte, akiért imádkoztam: „Kemény küzdelemmel, de sikerült szakítanom a bűnnel.” — „Ha valóban így van — mondtam neki — köszönd meg Pio atyának.”

Budapest, 1974. jun.

R. A.

*

Pio atya segített

Családi házunkat kikezdte az idő vasfoga. Alapos felújításra szorult. A legnagyobb gondot az jelentette, hogy találok-e megbízható, jó szakembert. Tépelődésemben Pio atyához fordultam segítségért. Két hónapig ostromoltam kérésemmel. És nem hiába. Házunk jó szakember lelkiismeretes, szorgalmas munkájával teljesen megújult. Pio atya meghallgatta kérésem és se-

gítségemre sietett. Isten után neki mondok hálás köszönetet.

Miskolc, 1975. VIII.

P. S-né.

*

Alig egy hónapja elhunyt jámbor (73 éves) ismerősöm f. év febr. 4-én felíratta velem, hogy Pio atya (nem tudom, álomban-e vagy ébren) dolgokat közölt vele közeli megbetegedésére, kórházbaszállítására és hamarosan bekövetkező halálára vonatkozóan. Akkor nem tulajdonítottam ennek az álomfélének különösebb jelentőséget. De miután szóról szóra minden beteljesedett, ahogyan a nénike nekem elmondta, többször el-elgondolkodom a dolgon.

Miskolc, 1975.

P. A.

*

Rákos beteg gyógyulása

Van a községünkben egy férfi. 1968-ban igen súlyos hasi műtéten ment át. Az orvosok alig tudták megmenteni. Rák. Vastagbelének nagy részét eltávolították. Én egy évre rá kerültem ide. Az orvos hívta fel a figyelmemet rá. Ajánlotta, ismerkedjem meg vele. Elmondta azt is, hogy menthetetlen beteg. Talán egy éve van hátra.

Megismerkedtem a beteg édesanyjával, aki mélyen vallásos, sokat imádkozó és jótékonykodó néni. Mindig is az volt. Panaszkodott, hogy fia milyen beteg. Megígértem a néninek, hogy felkeresem őket, amit meg is tettem. Komoly barátság fejlődött ki köztem és fia között. Több munkát végeztem vele.

Közben nagyon rosszul lett. Kórházba szállították. Készültünk rá, hogy meghal. A kórházból hazaküldték, de talán azért, nehogy ott haljon meg. Édesanyjával

kilencedet kezdtünk Pio atyához testi-lelki gyógyulását.

Orvosunk erősítő injekció-sorozattal próbákozott. Nagy fájdalmai voltak. Az orvos felküldte Budapestre az Orvostovábbképző Intézetbe felülvizsgálatra, de ott már nem találtak rajta betegséget. Onnan azzal küldték haza, hogy semmi baja sincs, akár munkába is állhat. Orvosunk nem értette a dolgot. Egy ideig visszatartotta a munkától, de nem sokáig, mert barátunk nem akart itthon maradni. Rövidesen munkába állt s most is (1975) dolgozik. Gyógyulását én mindenképpen Pio atya közbenjárásának tulajdonítom, bár kérésünk másik része még egészen nem teljesült.

Zalaapáti, 1975. március hó.

P. J.

Hirtelen gyógyulás hosszú betegségből

Szeretném elmondani, hogy a kedves Pio atya meggyógyított hosszú betegségemből.

Fiam születése után egy asszonyi betegségbe estem. Néhány hónapi orvosi gyógykezelés után állapotom némileg könnyebbült. De hol jobban, hol rosszabbul voltam, egészen nem gyógyultam meg. Így tartott ez majdnem 30 esztendeig. Ekkor valakitől megkaptam Pio atya életrajzát. Nagy bizalommal és buzgó imával kértem segítségét. Ekkor már régen nem kaptam orvosi gyógykezelést. Este imádkoztam a kedves Pio atyához és reggel nagy örömmel észleltem, hogy teljesen meggyógyultam.

Ettől kezdve minden bajomban Pio atyához fordulok. Szívvel köszönöm, hogy közbenjárónk a jó Istennél.

Budapest, 1975. január.

H. Gy.-né.

Váratlan történetem Pio atyával

Az esemény előzménye.

Lelkemben az Úr Jézus után a legközelebbi lelkikapcsolat a Szűzanyával és az Örangyalommal szemben alakult ki. Mindenben az ő pártfogásukat, segítségüket, tanácsukat kértem. Valóban mindig érzem segítő jelenlétüket.

A szenteket viszont csak úgy távolabbról tisztetem. Őszintén bevallom, lelkem mélyén támaszkodva viselkedem nagy többségükkel szemben. Kivéve a vértanú szenteket! Számomra az igazi szentek mindig ők voltak. — Gyermekkorom óta különös áhítattal olvastam, hallgattam, csodáltam és szerettem az első századok vértanúit. Szent Ágnes egész életemben az egyik legkedvesebb szentem! — Mégis ajos-bajos dolgaiban, nehézségeimben sohasem folyamodtam segítségükért. Képeik, szobraik előtt, — majd Olaszországban az általuk megszentelt helyeken járva — csak azért fohászkodtam, hogy szeretetem hasonló legyen szeretetükhöz . . .

Mindezekről — elvből — senkinek sem beszéltem, csupán egy régi, kedves, idős ismerősömnek, volt szerzetes tanárnak emlegettem néha-néha kételyemet. — Éppen ezért egy látogatás alkalmával, 1973 szeptember közepetáján átnyújtott nekem egy szerény kis könyvet Pio atyáról mondván: „Tessék csak elolvasni s majd nem gondolkodik oly hitetlenül a szentekről!” . . . Néhány nappal később elolvastam a kis füzetet és a következő gondolatokkal tettem le: „Pio atya nagyságát elismerem és mindent elhiszek, amit a könyv ír, de . . . azért valami terheltség is lehet idegrendszerében, mert hogy valaki szent legyen és ráadásul stig-

matizát szent, ahhoz nagy hisztéria is kell . . . de még nagyobb hisztériás tömeg, amely hírért terjeszti . . .

*

A váratlan fordulat.

Egy-két nap múlva szombat következett. Szeptember 22-ét irtunk. Iskolából hazatérve, ebéd után a szokásos heti nagytakarításhoz láttam. Hat óra felé járt az idő, már a lábtörlők porolásánál tartottam, amikor az egyik jó lendületes ütésnél kegyetlen tördöfést kaptam az epe, nyombél tájékára, majd az egész hasrészt tépő-szaggató fájdalom öntötte el. Alig tudtam bevánszorogni a lakásba és úgy estem le a heverőre. Ekkor még nem gondoltam komolyabb bajra, csak pillanatnyi rövidzárlatra. Később ittam parádi gyógyvizet, de nem segített rajtam. Utána kamilla tea következett, de az is hiába volt. Közben elérkezett a lefekvés ideje és a vetkőzés kimondhatatlan kínokat okozott. Minden mozdulatra ugyanazon a helyen megisméltődött a törszúrás és a tépő-szaggató fájdalom folyamatosan, megszakítás nélkül tartott. Én pedig még mindig reménykedtem: a párnák között, alvás közben biztosan megnyugszik, kiáll. Édesanyám pedig meghagyta, ha nem javulnék, keltsem fel és melegvizes borogatással beborítja. Bár ő nem tudta, mennyire szenvedek. A várt javulás nem állt be, sőt fájdalmam fokozódott. Aludni sem tudtam. Most már kimondhatatlanul megijedtem. Itt valami komoly baj történt . . . A legrosszabbra gondoltam: a tördöfések pontján a bélcsatorna perforált . . . Itt a vég! — Ugyanis előtte tizenegy évvel gyomorműtétem volt átfúródás következtében. A mostani fájdalom hasonlított az akkorihoz. Akkor sem mozdulhattam meg, akárcsak ebben a

helyzetben. Csak feküdtem, mint egy darab fa . . . Kétségbeesve imádkozni kezdtem: Uram, Jézusom, Szűzanyám, segítsetek! Úgy szeretnék még élni! Annyi feladatomban voltam még! Könyörüljetek rajtam!

De most az egyszer oly szokatlanul távol éreztem a Szűzanyát s mintha neheztelt volna rám . . . Elhagyott a régi, erős gyermeki bizalom. Nem mertem tovább segítségét kérni. Ekkor jutott eszembe Pio atya és a könyv, amely az asztalomon feküdt. Görnyedve, kúszva, ajkamat harapdálva az asztalhoz vonszoltam magam és magamhoz vettem a könyvet, amelynek fedőlapján éppen Pio atya áldást osztó képe volt látható. Visszafeküdve megcsókoltam kezét és a könyvecskét a képes oldalával a törszúrások pontjára helyeztem és kezemmel kissé odaszorítottam. Közben egyre fohászkodtam: Pio Atya segíts!

Meddig feküdtem így, nem tudom. De egyszer — alig észrevehetően — mintha íci-picit kisebbedett volna a fájdalom. Ébresztő-órám közelemben volt, ránézek: nemsokkal múlt 11 óra. Tehát több mint öt órája szenvedek . . . Nem várok tovább! Jöjjön a borogatás! Szóltam édesanyámnak és mialatt ő a fürdőszobában a borogatáshoz készülődött, újból megcsókoltam Pio atya kezét és a könyvecskét párnám alá tettem. A borogatás alatt — jó fél óra múlva — teljesen megszűnt a fájdalom, de mozdulni még nem mertem. Az éjfélből még 5-6 perc hiányzott. Hát most tulajdonképpen ki segített rajtam? — kérdeztem magamtól. — Pio atya — édesanyám borogatása — vagy egyébként is megszűnt volna? . . . Hogyan tudom meg a valóságot, az igazságot? . . . E kérdés közepette elaludtam. Nemsokára felébredtem, amit az óra bizonyított. A mutatója negyed egy után állt. Most még jobban

éreztem a megkönnyebbülést és a több órás hanyattfekvés után kívántam az oldalfekvést. Lassan, óvatosan jobbra, kifelé fordultam és ekkor az arcomba csapott egy csodálatos, friss, tavaszi virágillat.

*

Hát ez honnan jön!? — és mindenről megfeledkezve felültem és vizsgálgatva szívtam a finom illatot. Közben néztem az ablak felé, amely szemben volt velem. Alaposan bezárva, függöny összehúzva, künt pedig elhanyagolt, gazos, hervadt, lucskos őszi kert. Innen nem jöhetett. Viruláskor sem tapasztalunk virágillatot, — hogyan adna most, ráadásul ilyen tavaszt! . . . Tekintek az ajtó felé . . . Nem! Onnan sem juthatott be. Arra nincs is kert, virág. Csak kozmetikai szagokról lehetne szó. Ez pedig határozottan nem az. Ez valóságos, természetes, friss és ismerős virágillat, amelyet csak május vége felé, június elején, harmatos, kora reggelenként érezhetünk . . . Különben sem az ajtó felől árad. Itt leng közvetlen előttem, mellettem, felettem, mintha csak itt volna a forrása . . . Kémlelem a mennyezetet, talán megrepedt és az emeleti lakásból illan körém . . . De a mennyezet ép volt.

Míg bennem ezek a gondolatok tűnődve cikkáztak, érzem, kezd távolodni mellőlem az illat — szinte mondhatnám — elvonulva a kijárat felé és én nyújtott nyakkal utánadőlve szippantgattam, míg egészen tovatűnt.

*

Mi volt ez? — töprengtem tovább a sötétben. Honnan jöhetett? . . . Teljesen érthetetlen! . . . Reggel majd utána nézek s amint a párnámra hanyatlok, hirtelen agyamba villant: Pio atya volt! Ő segített! A könyv

írja, egyszer ibolyaillat jelezte lelki jelenlétét egy társaságnak . . . Megszégyenülve, megdermedten, kissé félelemmel feküdtem s ha jól emlékszem, még azt sem tudtam mondani: köszönöm.

Az éjszaka további részét nyugodtan átaludtam, csak reggel ébredtem fel. Néhány napon át olyan lábadozó betegnek éreztem magam. Közben-közben kis fájdalmak vibráltak át rajtam. Végül azok is elmúltak és hála Istennek, meg Pio atyáknak, egyelőre egészséges vagyok!

A történeteket — két személy kivételével — senkinek sem említettem. Számomra annyira komoly, szent dolog, hogy nem akarom, hogy valaki is hitetlenkedésével éppen velem kapcsolatban sértené meg Pio atya szent alakját.

Akiknek elmondtam, bensőséges Pio atya tisztelői. Az egyik tanárnő és szerzetes nővér volt. Amikor elmeséltem neki a következő kedden, szeptember 25-én, nagy meglepetésemre kijelentette: „Amikor ez történt, akkor volt Pio atya halálának 5 éves évfordulója, szeptember 23.” A másik pedig az az idős tanár úr volt, aki a könyvet kölcsönözte. Beszámolómról kihullott a könnye és ezt válaszolta: „Igen, ő volt, Pio atya, korunk nagy szentje.”

Győr, 1975. febr. 26.

N. I.

*

L. J. az idén érettségizett. Már évek óta arra vágyott az a mélyérzésű leányzó, hogy óvónő legyen. Többször nagy öröme jött közepén sikerült is képesítés nélkül elhelyezkednie az egyik helybeli óvodában. De rövid volt a kislány és a mi örömünk. Néhány napi

ottlét után egész különleges indokkal (vezető óvónője részéről) a munkát abba kellett hagynia. Leszámolás lett a röpke munka vége.

Azután más helybeli óvodában mutatkozott kilátás. De képesített óvónők a 24-ik órában ott is kiűtötték a kislányt a nyeregből.

Így már július végefelé már teljesen kilátástalannak látszott a gyerek álma, hogy hivatásának megfelelő munkakörben dolgozhasson.

Emberi szempontból a kislány nagyon buzgó keresztény édesanyja és jó magam is kilátástalannak láttuk a gyerek közeljövőbeni elhelyezedésének lehetőségét. Minden kilátástalanság ellenére az édesanya k. b. két héten át és én is könyörögtünk Pio atyához. S íme, amikor már nem is reménykedtünk, s a gyerek búskomoran ténfergett otthon, az a bizonyos vezető óvónő, aki néhány héttel előbb a kislánnyal abbahagyatta a munkát, személyesen jött el, hogy visszahívja a segéd-óvónői állásba. A gyerek augusztus eleje óta boldogan dolgozik ebben az állásban. Mi pedig meg vagyunk győződve, hogy ezt a kegyelmet Pio atya eszközölte ki.

P. A.

II. RÉSZLETEK LELKI HAGYATÉKABÓL

Négy levele lelkiatyjának

A velünk született elfogultságot tömören kifejezi a közmondás: senki sem lehet önmaga bírója. Az orvos is másik orvoshoz fordul, ha beteg, a pap is másik paptól kér tanácsot lelkiéletének útvesztőiben. Akit pedig az Úr rendkívüli, misztikus adományokkal halmoz el, az egyáltalán nem nélkülözheti a lelkivezetőt, legyen az akár pap, akár szerzetes, akár világi hívő. Pio atyának is volt állandó lelkivezetője, akivel — ha nem laktak egy kolostorban — gyakran váltott levelet. Ezeknek száma több százra terjed, melyekből itt négyet közlünk, hogy azokból közvetlen betekintést nyerjünk lelkiéletének mélységeibe.

118. levél

Tárgy: Késik az írással. — Jézus panasza. — Lelkek, akik feláldozzák magukat a bűnösökért. — Újoncmester választás.

J. M. J. F.

Pietrelcina, 1913. márc. 12.

Forrón szeretett Atyám!

Csak pöröljön velem! Belátom, hogy régen nem válaszoltam levelére. Legalább némi haragot mutasson, hálás leszek érte. Szívesen mentegetőznék, de ez alól felment kiténtető atyai jósága.

Mostanában egészségileg elég rosszul álltam. De hálát adok Istennek, mert minden az ő akarata szerint történt.

Atyám, hallgassa meg Jézus jogos panaszát: „Mily nagy hálátlansággal fizetnek azért, hogy oly nagyon

szeretem az embereket. Kevésbé sértenének, ha kevésbé szerettem volna őket. Mennyei Atyám ezt már nem akarja tovább tűrni. Én is már megszűnnék szeretni őket, de... (Jézus itt elhallgatott, sóhajtott, majd folytatta) szívem arra van teremtve, hogy szeressen. A gyenge és gyarló emberek semmit sem tesznek, hogy legyőzzék a kísértéseket. Sőt gonoszságukkal még dicsekszenek is. A kiválasztott, a legjobb lelkek, amikor elérkezik a próba ideje, megfogyatkoznak. A gyengék ellanyhulnak, zúgolódnak és kétségbeesnek, az erősek pedig lassan-lassan visszaesnek.

Éjjel egyedül vagyok a templomban, de egyedül vagyok nappal is. Nem törődnek az Oltáriszentséggel. Szinte sohasem beszélnek a szeretet Szentségéről. Ó jaj! — ha beszélnek is, milyen közömbösen, milyen ridegen.

Szívem elfelejtik. Senki nem gondol szerelmemre. Házam sokaknak szinte szórakozó hely. És szolgálom? Mindig előszeretettel néztem rájuk, mint szemem fényét szerettem őket. Nekik kellene vigasztalniuk keserűséggel telt szívemet. Nekik kellene segíteniök a lelkek megváltásában és ehelyett — ki hinné? . . . nagyon-nagyon hálátlanak, nagyon-nagyon elfelejtkeznek rólam. Fiam, látom, sokan közülük . . . (itt torka elszorult, sírt, zokogásban tört ki . . .) képmutatón elárulnak, szentségtörő áldozásukban lábbal tapossák az állandóan nekik adott fényt és erőt . . ."

Jézus még tovább panaszkodott. Atyám, mennyire fáj nekem, amikor Jézust sírni látom. Vajon Ön is tapasztalta ezt? Jézus hozzátette: „Fiam, áldozatokra van szükségem, hogy a mennyei Atya haragját lecsillapítsam. Újítsd meg teljes önátadásodat, de minden fenntartás nélkül.” Atyám, újból felajánlom életemet. Ami-

kor a fájdalmak Istenét szemlélem, nagyon szomorú vagyok.

Keressen lelkeket, akik felajánlják életüket áldozatul a bűnösökért. Jézus segíteni fogja ebben.

Isten engedélyével támad, üldöz az ördög, de Isten velem van.

Most arról írok, hogyan viselkedjék, amikor újoncmestert választanak. Legyen nyugodt és teljesítse Jézus akaratát. Arra szavazzon, akit lelkiismeretben a legalkalmasabbnak vél. Ha a tanács Önt választja, ennél jobbat nem tehetne. Ön pedig abban a tudatban fogadja el, hogy Jézus akaratát teljesíti.

kapucinus testvére:
Pio.

*

141. levél

J. M. J. D. F. C.

Forrón szeretett Atyám!

A mi Urunk legyen mindig Önnel!

Nagyon későn válaszolok utolsó levelére. Azt kérdezte, hogy mit tudok mondani a két lélekkel kapcsolatban. Többször Urunknak ajánlottam az ügyet. Most úgy tűnik nekem, azt akarja, hogy a hiú dicsőségvágyról írjak, hogy megelőzhessük ezt a rettenetes ellenséget.

A hiú dicsőségvágy az Úrnak szentelt lelkek ellensége. Ők ugyanis véglegesen elhatározták, hogy lelki életet élnek. Azt mondhatjuk, hogy a tökéletességre törekvők rákfenéje. Szokták mondani az életszentség molyának is: megrágja. Hogy a hiú dicsőségvágy milyen ellensége a lelki tökéletességnek, Urunk akkor mutatta meg, amikor az apostolok dicsekedtek, hogy

még az ördögök is engedelmeskedtek nekik: „Mégse annak örülnétek, hogy a gonoszlelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak, hogy nevetek föl van jegyezve a mennyben.” (Luk. 10,20.)

Hogy még a gyökerét is kitépje ennek a bűnnek és megszüntesse szomorú következményét a lélekben, szinte megijeszti őket, amikor Lucifer példáját idézi nekik: a legmagasabb helyről bukott le, pedig a legértékesebb és legnagyobb ajándékot kapta Istentől. Elvesztette az ajándékokat, mert önmagának tetszelget . . . engedett a hiú dicsőségváagnak: „Láttam a sátánt: mint villám bukott le az égből.” (Luk. 10,18.)

Ettől a bűntől annál jobban kell félnünk, mert nincs ellentétes erénye, hogy azzal kiírthassuk. Valóban minden hibának, bűnnek megvan a maga gyógyszere, az ellentétes erénye, amellyel kiírthatjuk. A haragot a szelídséggel törhetjük le, az irigységet a szeretettel, a gőgöt az alázatossággal és még tovább sorolhatnánk. Csak egyedül a hiú dicsőségvágy áll magában ellentétes erény nélkül, amely csökkenthetné, kiírthatná. Beleszövődik legszentebb cselekedeteinkbe, sőt még az alázatosságba is, úgyhogy legtöbbször csak akkor figyelünk fel rá, amikor már fogásra vetette ki hálóját.

Aranyszájú Szent János így oktat a hiú dicsőségvágyról: „Minél több jót teszel, annál jobban növeled.” Vajon mi ennek az oka? Ugyanaz a Szent Doktor mondja nekünk: „Minden rossz rosszból ered, csak a hiú dicsőségvágy ered a jóból. Ezért nem szűnik meg a jó által, hanem még erősítést nyer.”

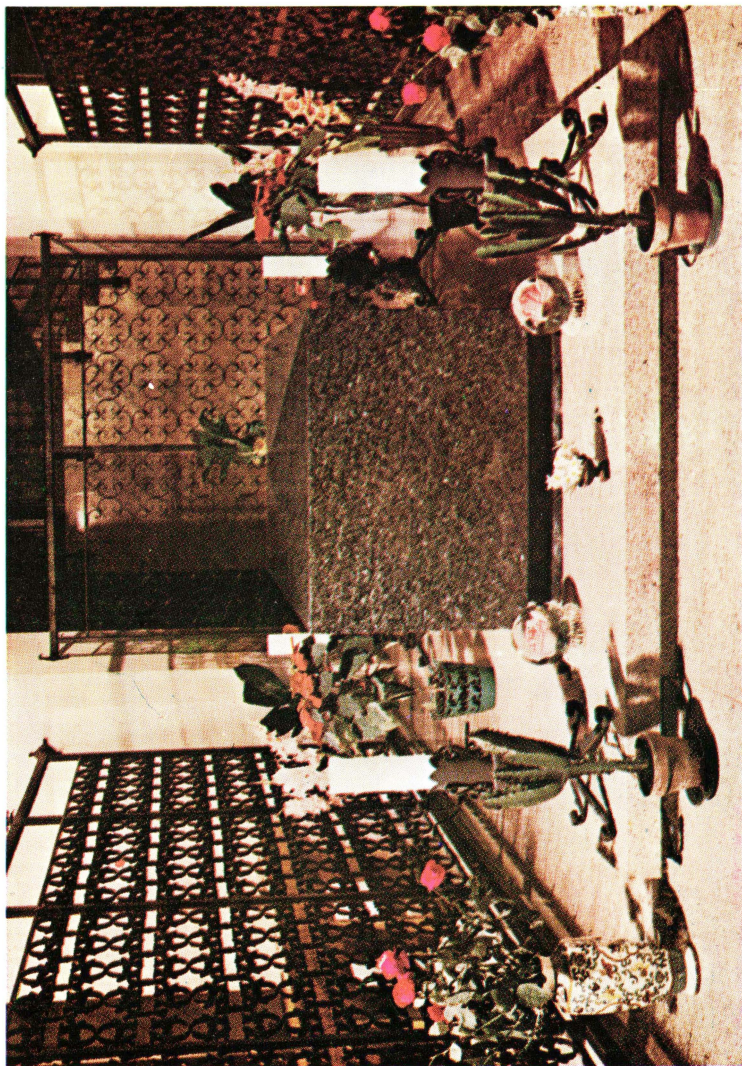
Kedves Atyám, a sátán nagyon jól tudja, hogy a páráznak, a rablónak, a tolvajnak, a fősvénynek és minden más bűnösnek több oka van arra, hogy meg-

szégyenüljön, mint arra, hogy dicsekedjék. Ezért erről az oldalról nem támadja ezeket, ettől a küzdelemtől megkíméli őket; de nem kíméli meg a jókat, a tökéletességre törekvőket. Minden bűn felburjánzik azokban, akik engedik, hogy a kísértés legyőzze őket és engedik, hogy hibák uralkodjanak bennük. A hiú dicsőségvágy azonban ott üti fel fejét, ahol küzdelem és siker van. A hiú dicsőségvágy fellelkesedik és megtámadja a harcolókat. Az elért sikerekkel támadja őket. Ez az ellenség sosem fárad el, a legkisebb cselekedetünkbe is belopakodik, észre sem vesszük és máris áldozatai lettünk.

Hogy az elismerést elkerüljük, titokban bőjtölünk. Hogy ékesszólásunknak ne tapsoljanak, hallgatunk. Többre értékeljük a megvetést, mint a dicsőséget. De, Édes Istenem, a sátán ide is beleüti az orrát: belülről kelti fel bennünk a hiú dicsőségvágyat és az öntetszelgést.

Valóban igaza volt Szent Jeromosnak, amikor a hiú dicsőségvágyat árnyéknak nevezte. Valóban az árnyék mindig követi a testet. Lépésről lépésre megy utána és éppen akkora, mint a test. Menekülsz előle, veled fut; lassabban mész, lassabban halad ő is. Mindenben utána: leülsz, ő is letelepszik. Mindig magára ölti testtartásodat.

Ugyanilyen a hiú dicsőségvágy is: mindenütt ott van, ahol erény van. Hiába is próbálna a test menekülni az árnyék elől: mindig és mindenütt követi, hozzátapad. Hasonlóképpen van az erényre, a tökéletességre törekvővel is. Minél jobban menekül a hiú dicsőségvágy elől, annál jobban érzi, hogy betölti. Kedves Atyám, mindenkinek félnie kell ettől a veszélyes ellenségtől. De még jobban féljen tőle az a két kiválasztott lélek, mert úgy tűnik fel nekik az ellenség, mintha nem lehetne legyőzni.

Pio atya szarkofágja

Az új keresztút egyik állomása

Zarándokcsoport Pio atya szobránál

A keresztút feljárója

Mindig résen kell állniok, hogy ez a rettenetes ellenség se lelkükbe, se szívükbe ne férkőzhessen. Mert ha egyszer beférkőzött az emberbe, természeténél fogva elhervaszt minden erényt, megrágja az életszentséget és szétrombol minden szépet és jót.

Állandóan kérjék Istent, adja meg a kegyelmet, hogy e pestises bűntől megőrizze őket, mert „minden tökéletes ajándék onnan felülről van, a világosság Atyjától jön hozzánk.” Az Isten iránti bizalom tángítsa ki szívüket. Mindig tartsák emlékezetükben: ami jó bennük van, mennyei Jegyesük tiszta ajándéka, jóságának kiáradása.

„Senki sem jó, csak egyedül Isten.” Szüntelenül ezt ismételgessék, véssék mélyen szívükbe és győződjenek meg róla. És még valamit: semmi sem tulajdonuk, hacsak nem egy nagy semmi. Gyakran elmélkedjenek Szent Pál szavairól: „Mik van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna.” (2 Kor. 4,7.) Másutt ezt mondja: „Nem mintha saját erőnkől képesek volnánk valamit is kigondolni magunkról, hiszen képességünk Istentől származik.” (2 Kor. 3,5.)

Amikor úgy érzik, hogy a hiú dicsőségvágy kísérti őket, Szent Bernáttal ismételgessék: „Nem miattad kezdtem el, és nem kedvéért fejezem be. A kedvéért nem hagyom abba.” Vajon nem az Úr útjain kezdtem el saját utamat? Tehát csak miatta akarom folytatni, csak miatta járom utamat. Ha az ellenség megtámadja életszentségüket, kiáltsák a szemébe: „Életszentségem nem a lelkem műve, mert ha van is siker, Isten szentel meg. Ez az Isten ajándéka. Ez Jegyesemtől kapott talentum, hogy kereskedjem vele és annak idején kamatostul adjam vissza neki, mert Érte munkálkodtam.”

Tartsák titokban a Szerelmesük által bennük eredményezett jót. Ha erényük van, mint kincset féltsék, amelyet az irigyek szeme elől rejtetegetni kell, nehogy elrabolják. Az ördög mindig éber és rosszabb minden irigykedőnél. Ha észre veszi az erényt, azon igyekszik, hogy elrabolja. Ha nem sikerül elrabolnia, a hiú dicsőségvágygal támadja meg.

Urunk mindig féltékenyen vigyáz javainkra. Hogy ettől a nagy ellenségtől megóvjon, a szent evangéliumban számtalan helyen figyelmeztet bennünket. Vagy talán nem mondja, ha imádkozni akarunk, vonuljunk vissza szobánkba, ajtaját zárjuk be és Istennel egyedül maradjunk? Talán csak azért, hogy imánkban más ne gyönyörködhessek? Aki bőjtől, mossa meg arcát. Talán csak azért, hogy megnyúlt, sápadt arcunkon más ne vehesse észre bőjtünket? Amikor alamizsnát adunk, ne tudja jobb kezünk, mit tesz a bal.

Legyenek abban is óvatosak, hogy a Jézustól kapott sok kegyelemről lelkivezetőjükön kívül senkinek ne beszéljenek. Minden cselekedetük előtt indítsák fel a jószándékot, hogy egyedül Isten nagyobb dicsőségére tesznek mindent. Amint az Apostol is mondja: „Akár esztek, akár isztok, vagy bármit tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.” Ezt a jószándékot időnként újítsák meg. Amikor pedig lelkiismeret-vizsgálatot végeznek és hibát fedeznek fel, ne jöjjenek zavarba, hanem alázkodjanak meg, vallják be hibájukat a jószágos Istennek, kérjenek bocsánatot az Úrtól és kérjék, hogy a jövőben óvja meg őket.

Kerüljenek minden hiúságot az öltözködésben, mert az ilyen hiúság miatt Isten megengedi, hogy elbukjanak.

Az öltözködésben hiúságot kereső nők sose fogják magukra öltetni Krisztust. Ráadásul elveszítik minden lelki ékességüket, mihelyt e bálvány beköltözik szívükbe. Szent Pál tanítása szerint öltözködjének illendően és szerényen, minden dísz, fodrozás és arany ékesség nélkül. Ruhájuk ne legyen drága gyöngyből vagy értékes szövetből, amelyre azt mondhatnák, hogy fényűzés, vagy fitogtatás.

Közlje velük hálámat az értem végzett imáért és kérje meg őket, hogy ezentúl is tegyék, mert nagyon rászorulok. Biztosítsa őket, hogy ugyanezt én is megteszem gyarló imámmal.

Sok-sok szeretettel köszöntöm Önt és tartományfőnök atyánkat

kapucinus testvére:
Pio.

*

266. levél

Tárgy: Milyen édes e szó: „KERESZT.” — Buzdítás a Szűzanya követésére. — Vele együtt kövessük Jézust. — A szív békéje. — Két hír.

J. M. J. D. F. C.

Pietrelcina, 1915. júl. 1.

Forrón szeretett Atyám!

Jézus árássa el lelkét kiváló kegyelmével és szüntelenül éreztesse, hogy milyen édes keresztény módra hordozni a keresztet.

Atyám, milyen édes e szó: KERESZT! Jézus keresztje alatt fénybe öltözik és szeretetre gyullad a lélek. Szárnyakat kap, hog a magasba szálljon.

A kereszt legyen mindig nyugalmas ágyunk, tökéletességünk iskolája és drága örökségünk! Ügyelnünk

kell, hogy Jézus szeretetétől sose válasszuk el a keresztet. Enélkül — gyengeségünk folytán — elviselhetetlen teherré válnék.

A fájdalmas Szűz eszközölje ki Szent Fiától, hogy a keresztet sose válasszuk el Jézus szeretetétől.

A fájdalmas Szűz eszközölje ki Szent Fiától, hogy a kereszt titkába egyre jobban behatolhassunk és vele együtt megittasodjunk Jézus szenvedésétől. A szeretet legbiztosabb jele, ha szenvedni tudunk a szeretett lényért. Miután Isten szent Fia tiszta szeretetből annyit szenvedett, kétségtelen, hogy az iránta való szeretetből vállalt keresztnek is olyan szeretetreméltónak kell lennie, mint magának a Szeretetnek.

A legszentebb Szűz eszközölje ki a kereszt szeretetét, vonzódást a szenvedéshez és fájdalomhoz. Ő élte — amikor még meg sem írták — elsőnek teljes szigorúságában és tökéletességében az evangéliumot. Tehát adjon indítást, hogy nyomdokában haladjunk.

Mint annyi kiválasztott lélek, mi is igyekezzünk az áldott Anya nyomdokába lépni, utána haladni, mert nincs más út, amely az életre vezet. Csak az Édesanyánktól kitaposott út vezet az életre. Ha célunkhoz akarunk jutni, ne utasítsuk el ezt az utat.

Mindig Édesanyánkhöz kell csatlakoznunk. Vele együtt, Jézus után hagyjuk el Jeruzsálemet. Jeruzsálem a Krisztust tagadó zsidóságnak és a megátalkodott világnak a jelképe. Maga Jézus Krisztus is elkülönült tőlük: „En nem e világból való vagyok.” (Jn. 8,23.) Imájából is kizárta őket: „Nem e világért könyörgök.” (Jn. 17,9.)

Atyám, valóban menjünk ki ebből az áruló Jeruzsálemből, ebből az Isten-gyilkos városból. Vonuljunk ki

a nyílt mezőre, Jézussal együtt hordozva dicsőséges gyalázatát.

Az Apostol is erre szólít fel: „Menjünk ki hozzá a táboron kívülre és vállaljuk gyalázatát.” (Zsid. 13,13.) Isteni Mesterünk is erre szólít fel: „Ha valaki követni akar engem, vegye fel keresztyét és kövessen.” (Mát. 16,24. — Lk. 9,23.) Tekintetünket mindig szorosan szegezzük Jézust a Golgotára követő kiváló, szent kíséretre. Nincs egyetlen egy sem közöttük, akinek ne volna homlokára írva az igazi hitvallás, a szívbeli önmegtagadás és vállán a kereszt. Lelkesedjünk, buzduljunk fel, kövessük e szerencséseket. Megvan bennük minden vigasztalás és áldás, minden remény és minden erény.

De állandóan vigyáznunk kell és nem hozhat zavarba bennünket semmiféle balszerencsénk. Mert itt sem hiányzik belőlünk sohasem az önzésből és önszeretetből eredő tökéletlenség. De akkor még inkább ébereknek kell lennünk, amikor szívünk nyugtalan. Ilyenkor gyakoribb és jólirányzott az ellenséges támadás. Felhasználja a tökéletesség útjának egyenes követését akadályozó emberi gyengeségünket.

Üdvösségünk ellensége nagyon jól tudja, hogy a szív békéje Isten jelenlétének a biztos jele. Ezért felhasznál mindent, hogy ezt elveszíttesse velünk. Tehát e tekintetben állandóan legyünk éberek! Jézus megsegít bennünket.

Jaj Atyám, bocsássa meg e szemtelenséget. Elfelejtetem, hogy kinek írok.

A két személy csak utazzék el. Bár tudom, hogy a Tirreni tenger nem hadszíntér, valójában mégsem tudok megbékélni e gondolattal.

Evangélista atyáról úgy tudom, hogy nagy lelki elhagyatottságban szenved. Jézus bárcsak mielőbb megvigasztalná.

Atyám, a viszontlátásra akkor és ahol Jézus akarja. De mindig emlékezzék meg rólam Jézus előtt. Ne tagadja meg szegény fiától szívbeli és atyai áldását.

Kapucinus testvére:

Pio.

*

290. levél

Tárgy: „Nem szűnöm meg sírni életem minden órájában . . . amíg . . .” A lelki vakságban szenvedők siralmas állapota. — „Ki biztosít engem, hogy nem vagyok-e e szerencsétlenek között?” Az égi látomások kezdete. — A sebek. — A töviskoronázás és ostorozás. — Donna Raffaelina.

J. M. J. D. F. C.

Pietrelcina, 1915. okt. 10.

Forrón Szeretett Atyám!

Jézus békéje óvja meg szívét a legparányibb szennytől. A Szent Szűz olyan bőséges kegyelmet eszközöljön ki Szent Fiától, hogy mindig alázatosan, szelíden és méltóan tölthesse be szent hivatását. Úgy legyen. Ámen.

Levelét megkaptam. Hátborzongva olvastam. Úgy tűnik, mintha nyitott szemmel álmodnék. Valóban igaz lenne, amit írt? Lehetséges lenne, hogy az Úr megdicsőüljön ilyen nyomorúságos kis teremtménye által? Hallgassa meg az Úr közös vágyunkat és adja meg, hogy velem kapcsolatos álma megvalósuljon!

Ami engem illet, nem szűnöm meg életem minden órájában könnyezni. Nagyon jól tudja, hogyan fáj a szí-

vem, amikor a sok-sok lelki vakot látom. Menekülnek az isteni Mester gyengéd hívogatása elől: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!” (Ján. 7,37.)

Amikor ezekkel a valódi vakokkal találkozom, szívem fáj, gyötrődik, mert nincsenek könnyörülettel maguk iránt. Még álmukban sem jut eszükbe, hogy iganak a mennyország üdvözítő vizéből.

Atyám, csak egy pillanat és nyomban meglátja, hogy milyen szerencsétlen az élete ezeknek az elvetemült vakoknak. Nézze csak, napról-napra, egyre jobban győzedelmeskednek a kereszt ellenségei. Ó Egek! Állandóan tűzben égnek, mert ezer és ezer földi vágyukat és kielégülésüket kergetik.

Jézus hívja őket, hogy élő vízzel oltsák szomjukat. Jézus tudja, hogy miért kell az új és élő vízből oltani a szomjat. A szomjazóknak mindig rendelkezésre áll, hogy el ne pusztuljanak az elnyeléssel fenyegető lánokban.

Jézus gyengéden hívja őket: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!” De milyen feleletet kap tőlük? Úgy mutatják, mintha nem is értenék szavát. Elfutnak. Ami még rosszabb, egy hosszú életen át bűnös szenvedélyeik kielégítésében élnek, belevénülnek mohó szenvedélyükbe. Érzékszerveikkel nem tudják felfogni Jézus hívását. Nem is látják a borzalmas veszélyt, amelyben forognak.

Hogyan lehetne segíteni e szerencsétlen Júdásokon, hogy megtérjenek? Mivel lehetne feltámasztani e valódi holtakat? Atyám, szívem meghasad a fájdalomtól, hiszen az üdvösségre Jézus őket is meghívta, őket is megölelte és megcsókolta. De e szerencsétleneknek az üdvösségre szóló meghívás nem jelent megszentelődést,

Jézus csókja, Jézus ölelése nem téríti meg, sőt legnagyobb részük talán sosem fog üdvözülni.

Isten kegyessége nem lágyítja meg őket, Isten jótéteménye nem hat rájuk. Még a büntetés sem fog rájuk. Ha kegyesen hívja őket az Úr, akkor szemtelenek. Ha keményen bünteti őket, akkor megátalkodnak. Jó szerencsájukban kitűnően érzik magukat, a szerencsétlenségben elkeserednek és kétségbe esnek. Isten kegyes hívásával, vagy korholó szemrehányásával szemben süketek, vakok, érzéketlenek. Pedig vagy az egyiknek, vagy a másiknak meg kellene indítania, meg kellene térítenie őket. De mi történik? Megátalkodnak és egyre jobban beburkolóznak saját sötétségükbe.

Ó Atyám! Milyen ostoba vagyok! Ki biztosít engem, hogy nem vagyok-e én is ilyen szerencsétlen? Az igaz, hogy szomjazom a mennyei élő vízre. De ki tudja, az-e a valódi élő víz, amelyet kíván?

E gyötrelem egyre erősödik aszerint, ahogyan e víz nem oltja ki szomjamat, hanem egyre jobban fokozza. Atyám, nem hatalmas érv-e ez arra, hogy kételkedjem, hogy az a víz, amelyet kívánok, nem az a víz, amelyet az édes Üdvözítő ígért és hívott, hogy hatalmas kortylyal igyuk? Adja meg a minden élet forrásának Ura, hogy tőlem se tagadja meg ezt az édes és drága vizet, amelyet túláradó szeretetében megígért azoknak, akik valóban szomjazzák. Atyám, én valóban szomjazom e vízre. Fohásszal és fájó könnyöggel állandóan kérem Jézustól. Kérje Ön is, hogy Jézus ne zárja el tőlem. Atyám, mondja meg Jézusnak, hogy milyen nagy szükségem van e vízre. Egyedül képes csak szeretettől megsebzett szívem meggyógyítani.

Az Énekek Énekének gyengéd Jegyese vigasztaljon meg egy utána szomjazó lelket és ugyanaz az isteni

csók, amelyet Szent Jegyese ott kért. Mondja meg neki, hogy egy lélek, amíg e csókot meg nem kapja, addig sosem kötheti meg szövetségét e szavakkal: „Enyém a Kedvesem és én az övé!” (Énekek Éneke 2,10.)

Legyen oly jó az Úr, ne hagyja el azt, aki minden bizalmát beléje helyezi. Ő csak reményem sose csalódnék, hogy mindig hű maradjak hozzá.

Amit kérdezett és határozottan tudni akar, abban én a leghatározottabban Isten akaratát látom. Kezem remeg és fájdalom hasogatja szívem. Nem tudom, miért. De rendelkezésére állok és engedelmeskedem.

Az első kérdés, amit tudni akar, hogy mikor kezdett Jézus látomásokkal kedveskedni szegény teremtményének.

Ha nem számolok rosszul, nem sokkal az újoncév befejezése után.

A második kérdés: megkaptam-e a szent sebek kimondhatatlan ajándékát.

Erre igennel kell felelnem. Amikor Jézus első alkalommal méltóztatott ebben részesíteni, a sebek láthatók voltak, főképpen az egyik kezemen. Mivel a lélek ettől a jelenségtől rettenetesen megijedt, kérte az Urat, hogy vonja vissza e látható jeleket. Ettől kezdve a sebek nem jelentek meg többé. De csak a szögek látható jele tűnt el, de nem szűnt meg a metsző fájdalom, főleg bizonyos körülmények között és bizonyos napokon.

A harmadik kérdés az volt: éreztette-e velem az Úr a töviskoronázást és a megostorozást. E harmadik kérdésre is igennel kell válaszolnom. Csak annyit tudok mondani, a lélek több év óta kb. hetenként egyszer szenved.

Ugye érzi, hogy engedelmeskedtem?

Donna Raffaelina még nem tért vissza. Állandóan imádkozom e két nagyon szorongatott lélekért. Főleg Raffaelináért. Neki mindenkinél jobban szüksége van Isten kegyelmére. Majd egyik levelemben meglepetéssel szolgálók Raffaelinával kapcsolatban. Addig is imádkozzék, hogy minden Isten szándéka szerint sikerüljön.

Kezét tisztelettel csókolom és fiacskájának mindig méltóztassék áldását küldeni.

Kapucinus testvére:
Pio.

ELMÉLKEDÉS NAGYCSUTÓRTÓK ÉJSZAKÁJÁN

Ezt az elmélkedést Pio atya írta stigmatizációs évének elején. Az Olajfák-hegyén szenvedő Jézusról és a haláltusáját vívó Jézushoz szól benne.

Szentlélek Úristen, világosítsd meg értelmemet és gyújtsd lángra szívemet, amikor Jézusról elmélkedem. Segíts, hogy megérthessem Isten végtelen szeretetének és mérhetetlen szenvedésének titkát: felvette emberi természetünket és értünk, teremtményei iránti szeretetből vállalta a halált. Az örök és halhatatlan Isten megalkodott: kigúnyolva és megszégyenítve szenvedte el a halált, hogy bántalmazóit és a bűn szennyében fetrengő teremtményeit megmentse.

A bűn talán gyönyör az embernek, de Isten szomorodik miatta s Jézus lelkének borzalmas halálféelme kisajtolja vérének pórusain át.

Istenem, ha kegyelmed nem segít, eszemmel nem tudom felfogni a szeretet és a szenvedés e mérhetetlen tengerét. Szeretnék mélyen behatolni Szívedbe, hogy átérezhessem keservedet és végtelen magányodban, elhagyatottságodban megvigasztaljalak, egyesüljek veled és bűneinkért megengeszteljelek.

Fájdalmas Szűzanya, segíts, hogy osztozhassam Szent Fiad szenvedésében és fájdalmában.

Őrangyalom, vigyázz gondolataimra, hogy szét ne szóródjanak, hanem szenvedő Jézusomnál maradjanak. Ámen.

I.

Jézus földi élete végén a szeretet szentségében ételül és italul adta magát: szent testével és vérével táplálta apostolait. Majd kiment velük az Olajfák-hegyére. Tanítványai is, Júdás is ismerte a helyet. Beszélt nekik az elválásról, közelgő szenvedéséről. Buzdította őket, hogy iránta való szeretetből vállalják a megaláztatást, az üldözést, sőt még a halált is, hogy hasonlóak legyenek isteni Példaképükhöz.

„Én veletek leszek.” Ne féljete! Isten ígérete teljesül. Ez a komoly óra tanúskodik róla.

Milyen hallatlan szeretet rejlik e szívben!

Tekintete gyengéd, egészen szomorú. Bensőséges szeretete tolmácsolja szavait. Meleg, biztató, bátorító szava szenvedésének titkát tárja fel.

Jézusom, mindig meghatott az utolsó vacsora terméből az Olajfák-hegyére vezető útnak, az a túláradó, magadat teljesen kimerítő, önfeláldozó szereteted, hogy az emberiséget kiszabadítsd a bűn rabszolgaságából. Azt tanítottad, hogy senkinek nincs nagyobb szeretete

annál, mint aki életét adja barátaiért. Te most arra készülsz, hogy példáddal bebizonyítsd tanításodat.

Ki ne hatódnék meg ilyen nagylelkű áldozaton? Az Olajfák-hegyén a Mester tovább megy tanítványaitól. Csak hármat visz magával: Pétert, Jakabot és Jánost. Ők látták a Tábor-hegyen nagy dicsőségében Mózes-sel, meg Illéssel és Istennek vallották. Vajon ebben a gyötrelmes órában felismerik-e benne az Isten-embert? Amikor belép a Getszemáni-kertbe, így szól: „Maradjatok itt, virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek.” Fegyverkezzetek fel az imádság fegyverével, nehogy behálózzon benneteket a bűn. Ez a sötétség órája!

Miután figyelmeztette őket, kőhajításnyira beljebb megy a kertbe és földre borul.

Halálosan szomorú: leírhatatlan szomorúság tölti el a lelkét. Késő éjszaka van. A hold vérvörös. Félhomály borul a kertre. Olyan, mintha a végzetes esemény előjeleként ijesztő árnyakat vetne a földre. A süvítő szél, mint készülő vihar tépi a fákat és egész csontig hatol. Úgy tűnik, mintha a halál hírnöke lenne: halálos félelem tölti el a lelkeket. Még soha nem volt ilyen borzalmas éjszaka, mint ez!

Jézusom, micsoda különbség! Milyen csodálatosan szép volt születésed éjszakája, amikor örvendező angyalok békességet hirdettek és dicsőséget énekeltek! Most úgy tűnik nekem, hogy ez az éjszaka tisztos távolból szomorúan burkol be téged, hogy lelked iszonyatos haláltusájáért tisztelettel hódoljon előtted.

Jézus megfosztja szent emberségét attól az erőtől, amelyet istensége kölcsönzött neki. Mélységes szomorúság, rendkívüli gyengeség, teljes elhagyatottság és ha-

lálós gyötrelem tölti el. Mint hajótörött a tengeren, reménytelenül vergődik a lelke. Szinte elvész benne . . .

Közelgő szenvedésének minden mozzanatát maga előtt látja. Szorongó, szívettépő látomás! Látja Júdást, hőnszeretett apostolát: néhány garasért eladja őt. Már a kert felé közeledik, hogy elárulja, kiszolgáltatassa ellenségeinek. A jóbarát, a tanítvány! Még csak az előbb, saját testével és vérével táplálta! Letérdelt előtte, megmosta, szívéhez szorította lábát. Sőt gyengéd szeretettel megcsókolta, mintha erővel vissza akarná tartani szándékától, vagy legalább az elkövetett bűn után bánatra akarná indítani. De hiába! Júdás vesztébe rohan. Jézus sír Júdás szándékos kárhozatán.

Jézus látja, hogy ellenségei gúzsba kötve hogyan vezetik őt Jeruzsálem utcáin, ahol néhány napja az újjongó tömeg Messiásként ünnepelte. Előre látja, hogyan bántalmazzák, a főpap előtt arcul ütik és ártatlanul halálra ítélik. Az Élet Szerzőjét egyik törvénszéktől a másikhoz hurcolják és a bírák kimondják halálós ítéletét. Látja népét! Szeretett népét! Gazdagon megajándékozott népét, mint gúnyolja, gyalázza, és ordítva követeli halálát! Hallja a koholt vádakat. Látja a kegyetlen ostromozást, a töviskoronázást, hogyan gúnyolják és bántalmazzák, mint királyt. Látja, hogyan ítélik el a kereszthalálra, hogyan megy a Golgotára, miközben kimerülten összeroskad a kereszt súlya alatt. A vesztőhelyen levetköztetik, ráfektetik, majd rászögezik a keresztre . . . Felállítják a keresztet, hogy mindenkinek látványossága legyen. Három éles szegen függ kegyetlenül feszülő, kifecamodó tagokkal. Istenem! Milyen hosszú lesz a haláltusa, a gyötrelmes három óra a dühtől tajtékzó csöcselék közepette.

Előre érzi belsejében és torkában az égető szomjúságot, az epe és ecet okozta kint, az Atyától való elhagyatottságot, a kereszt tövében álló Édesanyja viaszhalhatatlan fájdalmát.

Látja a közeledő Longinuszt, hogy lándzsájával átszúrja oldalát. És végül látja saját magát — mint minden más halandót — a sír mélyén.

Mindez lépésről-lépésre elvonul szeme előtt, átérzi a kint és rémülettel tölti el. Ez a rémület, ez a borzalom úrrá lesz szívéen, lelkén és egész lényét halálos szomorúság fogja el. Úgy tűnik, mintha hideg rázná.

Az ártatlan Bárány, az Istennek Fia, teljesen ki van szolgáltatva a farkasoknak . . . Az emberiség váltságdíjaként a sátáni hatalomnak kiszolgáltatott Bárány önként áldozza fel magát, hogy megdicsőítse Atyját és kiengesztelje szétrebbent tanítványainak bűneit. Ő, az örök Isten Igéje — ellenségeinek gúnytárgya.

Vajon visszariad-e a látottaktól? Nem! Nagylelkűen már mindent elfogadott. Akkor miért fél ilyen halálosan? Mert céltáblának tette ki életét, hogy a meggyalázott isteni igazságszolgáltatás nyilait felfogja. Kiszolgáltatott, védtelen lelkében előre mélyen átérzi mindazt, amit el kell szenvednie mindenegyes bűnért, amelynek kiengesztelését magára vállalta. Elcsügged, mert emberségét teljesen kiszolgáltatja a gyengeségnek, a félelemnek és a borzalomnak.

Szenvedése tetőfokára érkezik . . . Arcra a földre borul, porba hull Atyja fensége előtt. Az isteni arc, amelynek szépségét elragadtatással csodálják az angyalok a mennyben, teljesen eltorzultan hull a porba. Istenem! Jézusom! Hát nem te vagy az ég és föld Is-

tene? Az Atya hasonmása? Miért alázkodol meg ennyire, hogy szinte emberi külsőd sincsen?

Ó megértem! Engem — a büszkét — akarsz megtanítani: mélyen a földig kell alázkodnom, hogy szólhassak az éghez. Önhittségem kiengeszteléséért alázkodol meg ennyire Atyád előtt, hogy újra az emberiség felé fordítsa irgalmát. Megalázkodásodért bocsájt meg büszke teremtményének. Leborulsz, hogy az eget kibékítsd a földdel s mintegy békecsókot adjál neki. Jézusom, szüntelenül áldalak téged és hálát adok neked megalázkodásodért. Ezzel szerzed vissza számunkra az Atya irgalmát és szeretetben egyesítesz vele.

II.

Jézus feláll. Szomorúan, esdeklően tekint az égre. Könyörgőn tárja szét karját. Úgy érzi, Atyja elhagyta őt és a megsértett Isten készül lesújtani rá a bosszú pallosával. Gyermeki bizalommal könyörög, de jól tudja, milyen feladatra vállalkozott. Tudja, hogy mint valamennyiünk helyettesítője, egyedül ő a megsértője a fenséges Istennek. Tudja, hogy életének önkéntes feláldozásával csak ő tud méltó elégtételt nyújtani a végtelen igazságosságnak és kiengesztelni a Teremtőt teremtményeivel. Ezt is akarja! Ez minden vágya! Emberi természete azonban megretten a mérhetetlen szenvedés láttán. Benne minden szeretné visszautasítani a szenvedést, csak áldozatkész lelke küzd tovább teljes erejével a levertség ellen.

Jézusom, hogyan kérjünk erőt tőled, ha ilyen erőtlennek látunk?

Csak most értem meg: gyengeségünket te vállaltad! Azért lankadtál el, hogy nekünk ajándékozhasd erő-

det. Arra akarsz megtanítani, hogy az élet küzdelmeiben egyedül benned bízunk, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy beborult az ég felettünk.

Nagy-nagy szomorúságában Atyjához fohászkodik: „Atyám, ha lehetséges, múlják el a kehely tőlem.” A természet szava nagy szorongásában bizalommal fordul az ég felé. Tudja, hogy kérése nem teljesül, mert maga se akarja, de mégis imádkozik. Jézusom, miért kérsz olyant, amiről tudod, hogy nem kapod meg? Mert egy időben szenved és szeret. Nagy titok ez!

A nagy szenvedés arra indít, hogy segítségért, vigasztalásért könyörögni, de irántunk érzett szereteted és vágyad, hogy visszaadjál bennünket Atyádnak, befejezi fohászkodat: „Mégis ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Az ég is hozzájárult a kéréshez.

Megtört szíve vigaszra szorul: a nagy egydüllét, a megvívott harc arra készíteti, hogy enyhülést keressen. Lassan felemelkedik, támolyogva útnak indul. Tanítványaihoz megy. Már régen együtt él velük. Bizalmasai: bizonyára megérik nagy-nagy bánatát és a veszélyt, amely felé tudatosan halad. Ők majd megvigasztalják.

De milyen csalódás! Mély álomban találja őket. Végtelen elhagyottságában még jobban egyedül érzi magát. Közelebb lép hozzájuk, szólítgatja őket. Halkan súgja Péternek: „Simon, alszol?” „Megígérted, hogy a halálba is követsz, életedet adod értem és most alszol?” A többiekhez fordulva így folytatja: „Egy órát sem tudtok virrasztani velem?” Így panaszkodik az áldozatra szánt Bárány, a halálosan megsebesített szív: egyedül, elhagyatottan, vigasz nélkül.

De szakít a kétségbeejtő rémképpel, felszabadultan, magáról megfélekezve, egészen gyengéden, szeretettel folytatja: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.” — Mintha ezt akarná nekik mondani: Ha küzdelemben, szenvedésben megfélekeztek is rólam, de virrasszatok és imádkozzatok legalább magatokért.

Ők azonban álmosan alig hallják Jézus szavát, csak homályosan látják őt, úgy hogy fel sem tűnik nekik a kízó gyötrelemben eltorzult arca.

Ő Jézusom, e pillanattól hány nemes lélek hallotta meg panaszodat és csatlakozott hozzád az Olajfák-hegyén, hogy megossa veled keserűséged és halál-félelmedet. Évszázadok óta hány szív követte készségesen felszólításodat. Ők vigasztalnak téged e váltságos órában. E kis csapat jobban osztozik gyötrelmeidben, mint tanítványaid. Így együtt munkálkodnak veled a maguk és mások megmentésében. Add, hogy én is közéjük tartozzam, hogy én is egy kissé megvigasztalhassalak téged.

III.

Jézus visszatér imahelyére, ahol még borzalmasabb kép tárul elé. Elvonul előtte minden bűnünk a maga utálatosságában. Külön-külön látja minden részletét. Látja a bűnös, gonosz cselekedeteket, amelyeket elkövettek. Tudja, hogy e cselekedetek mennyire sértik Istent és megbántják szent Felségét. Elvonul előtte minden elvetemültség és minden erkölcstelenség. Hall minden istenkáromló szót, amely a teremtmények ajkáról szívük gonoszságával együtt az ég felé száll. A Teremtő a szívet és a nyelvet egyedül azért terem-

tette, hogy őt magasztalja. Látja a papok és a hívők közömbösségből elkövetett szentségtöréseit. A lelkük megszentelésére, a kegyelem közvetítésére rendelt szentségek — kárhozatukra válnak. Minden emberi romlottsággal beszennyezett öltözetben kell megjelenie Atyja felséges színe előtt, hogy mindenegybe bűnért vezekeljen és Isten meggyalázott méltóságát helyreállítsa. Le kell mosnia minden szennyet, amelyben az ember bűnös könnyelműséggel fetreng.

Nem riad vissza. Mint forgóár elkapja és lehúzza őt a bűn fertőjébe. Így áll most beszennyezetten Atyja, a haragvó isteni igazságszolgáltatás ítélőszéke előtt. A tisztaság, a megtestesült szentség érzi kapcsolatát a bűnnel, mintha maga is bűnös lenne. Ki tudná megérteni az undort, amit lelkében érez? Az iszonyatot, a borzadályt, a megvetést, amely eltölti? Amikor pedig mindent magára vállal, földre nyomja, porba sűjtja az iszonyatos teher. Sóhajtozik az isteni ítélet súlya alatt: emberileg úgy érzi, hogy Atyja elfordul tőle, és mint kiátkozottat haragjával sűjtja.

Megretten, szeretné lerázni az óriási súlyt és szabadulni az iszonyatos tehertől. Tisztasága megborzad a szennytől. Atyja, szeretett Atyja haragos tekintettel fordul el tőle, tőle a bűnben, a szennyben, a poshadt fertőben elmerülttől. Ez készíteti, indítja, sürgeti lelkét, hogy meneküljön a keserű szenvedés elől. Minden azt sugallja, hogy szabaduljon ezekről az elvetemültségektől és hárítsa el magától a megváltó szerepét. De a le nem csillapított isteni harag és a ki nem engesztelt bűn gondolata erősebb szerető Szívében.

Megváltóm Szívében így küzd egymással két erő és két vonзалom. Egyik szentebb, mint a másik. Kétségtelen, hogy a megcsúfolt igazságosság győz. Mert ő

az Úr, őt illeti a győzelem. De milyen szerepe van neki benne? Egyetlen embert szennyez be a világ minden förtelme. A Szentet szennyezi be a bűn? Csak ezt ne! Ettől iszonyodik, borzad és retteg.

Hogy a nehéz kérdést megoldja, imádsághoz folyamodik. Leborul Atyja fenséges színe elé és könyörög: „Atyám, ha lehetséges, múlják el a kehely tőlem.” Mintha ezt akarná mondani: Atyám, azt akarom, hogy te dicsőüljél meg. Azt akarom, hogy igazságosságod megkapja az elégtételt. Azt akarom, hogy az emberiség kiengesztelődjék veled. De hogy engem, a szentet beszennyezzen a bűn, jaj, ezt nem! Végtelen bölcsességedben találsz más módot is. De ha ezt nem akarod: „Ne az én, hanem a te akaratod legyen.”

IV.

Üdvöztőnk kérése ezuttal sem teljesült. Érzi, tudja, hogy meg kell halnia. Fáradtan felemelkedik, hogy vigaszt keressen. Zihálva tántorog tanítványaihoz. Ismét mély álomban találja őket. Jézus nagyon-nagyon szomorú. Megelégteli, hogy keltegesse őket. Arcán a szégyen pírja ég. Már nem szól semmit. Kimondhatatlanul szomorú. Nem beszél keserű fájdalmáról, hogy tanítványai cserben hagyták, hogy közömbösek. Jézusom, mennyi fájdalom tölti el szívedet! Már teljesen elfogta a félelem. Tanítványaid magatartásán látom, milyen elszomorodva visszavonulsz. Ó bárcsak megvigasztalhatnák, bárcsak némiképpen segíteni tudnék rajtad. Minthogy nem segíthetek, együtt sírok veled. Irántad való szeretetem könnyei, bűneim feletti fájdalmam és mérhetetlen szenvedésedet ismerő könnyeim egyesülnek a tiédde. Bárcsak felszállhatnának Atyád trónjához és könyörületre indíthatnák őt irán-

tad, meg a bűn halálos álmában szunnyadó lelkek iránt.

Jézus görnyedten tér vissza helyére, halálfélelem marcangolja lelkét és még bensőségebben imádkozik. Atyja azonban elfordul tőle, mintha a legelutasítottabb ember lenne.

Lelkemben szinte hallok Üdvözítőm minden szavát: „Az emberekért szenvedem e halálos gyötrelmet, kész vagyok értük mindent elszenvedni. De legalább megköszönnék és az értük vállalt szenvedést szeretettel viszonoznék. Bárcsak értékelnék a magas bért, amellyel kiváltottam őket a bűn halálából és megajándékoztam az Isten-gyermekség igaz életével. Jaj, a szeretet utáni vágy jobban gyötri szívemet, mint a porosz-lók testemet.”

Jézus látja, hogy sokakért hiába szenved, mert életükben nem ismerik fel szenvedésének engesztelő erejét. Sőt isteni vérért meggyalázzák. Így lelkük vesztét nem kerülik el. Csak kevesen merítenek hasznot Jézus szenvedéséből. A legtöbben a kárhozat útján rohannak.

Szívszorongva kérdezzeti: „Quae utilitas in sanguine meo — Mi haszna vérem hullásának?” S összetörten hull a földre.

De még e kevesek is arra indítják szívét, hogy kitartson a küzdőtéren, vállalja a szenvedést és a halál minden gyötrelmét, hogy kieszközölje a győzelmet számunkra.

Már nincs hova fordulnia vigaszért. Az ég is beborult felette. Bár a bűn súlya gyötri a bűnösöket, mégis közőmbösek, hátátlanok Jézussal szemben, mert emberfeletti szenvedésében nem ismerik fel irántunk való határtalan szeretetét. Ez a tudat fakaszthatta Jézus

ajkára e szavakat: „Halálos szomorúság fogta el lelkemet.”

Jézusom, szavad hallatlan szomorúan hangzik ajkadról. Elárulja szíved fájdalmát.

Annaira elfogja és megrendíti Jézust a félelem, hogy egész testében reszket. Iszonyatosan retteg a haláltól, undorodik a bűn pokoli látványától: „Halálos szomorúság fogta el lelkemet.” Jézusom, jóságos Megváltóm, szavad szívem mélyéig hatol. Bárcsak felemelhetnélek, támogathatnálak téged! Bárcsak együtt sírhatnék veled, amikor szörnyűséges kínszenvedésedről elmélkedem.

Jézusom, Jézusom! — Ő már nem hallja hangom . . . A szeretet megöli őt. Eszméletlenül fekszik a földön; arcán, testén csorog a vér és megnedvesíti a földet. Csak azt látom, hogy nagy cseppekben hogyan serken ki pórusain keresztül, majd egész testén összefolyva lehull a földre. Már nem arcra borultan, hanem hosszában elterülve, kinyújtott karral, imára kulcsolt kézzel fekszik halálos elhagyatottságban. Arca véres, szeme félig csukva, majdnem megtört, szája kissé nyitva, melle már nem zihál, mert szíve gyenge, csak halkán dobog . . .

Jézus szerető szívének még ez sem elég! Amint magához tér, újra imádkozik: „Atyám, ha el nem múlik a kehely, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod, ne az enyém.”

Bár életébe kerül, Jézus követi szerető szíve és a megváltás után sóvárgó emberiség szavát. Amint Atyja ki mondja felette a halálos ítéletet, az ég és a föld holtan akarja őt látni . . . Jézus meghajtja imádásra méltó fejét: „Atyám, ha el nem múlhatik e kehely, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod . . .”

Ekkor Atyja angyalt, angyali követet küld, hogy megvigasztalja őt. Milyen vigaszt, milyen segítséget nyújthat egy angyal az erős Istennek, a leggyőzhetetlen, a hatalmas Istennek? Jézus, mint ember szenvedett, felvette gyengeségeinket, a fájdalmak férfja lett. Így izzadhat vért és szenvedheti el a halálfélelmet.

Kettőért könyörög Atyjához: magáért és értünk. A magáért mondott imát Atyja nem hallgatja meg, meg kell halnia értünk. Úgy gondolom, az angyol tisztelettel hajol meg Jézus előtt, az értünk most felismerhetetlenül véres, poros, örök Szépség előtt. Alázatos hódolattal nyújtja át neki az erősítést, mintegy kérve őt, hogy Atyja dicsőségéért minden bűnös nevében igya ki a kelyhet, hiszen már felajánlotta, hogy megváltásunkért vállalja.

De Jézus azért is imádkozik, hogy megtanítsa minket arra, hogy ha szomorúak vagyunk, mint ő, egyedül az imában keressünk vigasztalást . . .

Jézus most váratlanul felkel a földről: erős és győzhetetlen. Ugyanolyan, mint amikor vágyva-vágyott: „Desiderio desideravi.” Elrendezi kúszált haját, letörli véres arcát és bátran, elszántan elindul a kert kijárata felé.

Hova idulsz Jézusom? Hát nem a te lelkedet ejtette hatalmába és bénította meg a félelem, a borzadály, az aggodalom, a levertség, a kétségbeesés, az iszonyat? Hát nem tégedet láttalak meginogni a rád nehezeden készülő mérhetetlen sok gonoszság súlya alatt?

Hova mész ilyen határozott, bátor léptekkel? Minek teszed ki magad? Azt mondod nekem: Az imádság fegyvere győz és a lelket az emberi gyöngeség fölé emeli. Az imából merítettem az erőt, hogy mindennel

szembeszálljak. Kövesd példámat: bizalommal imádkozzál szenvedéseidben, amint én tettem.”

Jézus a három apostolhoz közeleg. Még mindig alszanak. Az izgalom, a késő éjszakai óra, a rossz előérzet, a jóvátehetetlen dolgok, a fáradtság ringatja őket mély álomba.

„A lélek ugyan kész, de a test gyenge.” Mégis nagyon fáj neki, hogy övéi cserbenhagyják. Ezért mondja: „Még mindig alusztok és pihentek?” Aztán kissé megáll. Az apostolok Jézus lépteire felébrednek, álmosan, fáradtan nyitogatják szemüket. „Elég volt — folytatja Jézus — Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezébe adják. Keljetek fel, induljunk. Nézzétek, ott jön az áruló.”

Jézus isteni szemével mindent lát. Mintha csak ezt mondaná: Ti, az én barátaim és tanítványaim, alusztok, de az ellenség ébren van. Készülődik, hogy elfogjon. — Péter, elég erősnek érezted magad, hogy kövessél a halálba, mégis alszol? Már elég gyakran bebizonyítottad gyengeségedet. De nyugodjál meg, magamra vállaltam gyengeségedet és imádkoztam érted. Ha megbántad vétkeidet, én leszek erősséged és te majd legeltesd juhaimat. — János, te is alszol? Még csak néhány órája, hogy a téged oly forrón szerető szívem dobogását számolgattad és most te is alszol? Keljetek fel, menjünk! Ez nem az alvás ideje, az ellenség az ajtóban áll. Ez a sötétség órája, jöjjetek, menjünk! Önként megyek a halálba. Júdas siet, hogy eláruljon, én pedig szilárdan, biztosan állok eléje. Semmi nem akadályozza meg, hogy a jövődölések beteliesedjenek. Eljött az én óráim, a végtelen irgalom órája.

Valóban léptek nesze hallatszik. Égő fáklyák fénye imbolyog a kert fái között. Jézus nyugodtan, bátran

indul a fény irányába, a három tanítvány pedig utána. Ó, Jézusom, nekem is adj ilyen erőt, amikor gyengeségem megriad a fenyegető veszélytől. Add, hogy mint te, én is békés megadással, nyugodtan fogadjam el földi életem minden szenvedését, minden nehézségét. Érdemeiddel és szenvedéseddel, engeszteléseddel és könyörgéseddel egyesítem lelkem üdvösségéért végzett minden munkámat és imámat. Lrts ki mindent belőlem, ami visszatetszik neked bennem. Szereteted lángjával égesd bele szenvedésedet szívembe. Szoros és édes bilincseddel láncolj magadhoz oly erősen, hogy az élet szenvedéseiben szíveden pihenjek, onnan merítsek erőt és vigasztalást. Csak egyet kérek tőled, hogy melletted lehessen az Olajfák-hegyén és osztozhassam szíved fájdalmában. Lelkem ittasodjék meg szent véredtől és szenvedéssel táplálkozzék. Amen.

III. FÜGGELÉK

TEKINTÉLYES SZEMÉLYEK PIO ATYÁRÓL

JEAN GUITTON

a Francia Akadémia tagja, aki auditor volt a vatikáni zsinaton, írta a Croix-ban közvetlenül Pio atya halála után:

„Padre Pio egyike volt bolygónk legkülönsebb jelenségeinek. Sokáig fogunk még beszélni erről a szegény papról, egyszerűségéről, a rejtélyes stigmákat hordozó emberről. Kétségtelen, hogy az „ember tudománya” olyan előrehaladást tett Szent Ferenc óta, hogy mi nem látunk többé a testén levő keresztnyomokban szükségképpen isteni jelet. De a világ nemcsak orvosokból és pszichológusokból áll: a keresztény tömeg ösztöne megérzi és szereti azt, aki Istenről beszél, úgy szenved, mint Isten szenvedett, aki olyan módon utánozza Jézust, hogy nem tud megtéveszteni senkit. Hiszem, hogy még a vad ellenségei között is ritkák az olyanok, akik Pio atyát szimulánsnak tekintették volna . . .

Hogy az oltártól eljusson a sekrestyéig, ez neki olyan problémát jelentett, mint egykor az Ars-i plébánosnak. Minden oldalról szorongattatva volt. Körülvette a tömeg és mindenki a maga kínjait mutogatta neki. Ő pedig válaszokat vetett oda, amelyek hol könnyeket fakasztottak, hol mosolyt, mert nagyon szellemes tudott lenni . . .

Amit én, mint az igazi misztikusoknál, észrevettem rajta, az a közömbös arckifejezés volt, minden jó- vagy rosszértelmű emberi kíváncsiság iránt, ami körülvette

őt és fojtogatta. Ő más világban élt, mint mi. Ő a krisztusi szférában lélegzett. Ő nem akart „mást ismerni, csak a keresztfeszítettet”. Véleményt alkotni Padre Pioról, hosszú és bonyolult feladat lenne. De a tanúk ezrei jelentkeznek majd, hogy hirdessék, mennyire megerősítette Padre az isteni jelenlétbe és az evangélium igazságába vetett hitüket.”

MEDI PROFESSZOR

az Euratom volt helyettes igazgatója, Pio atya lelki gyermeke, az AFP ügynöksége előtt így fogalmazta meg Pio atya tisztelőinek véleményét: „Pio atya szent volt, Pádúi Szent Antal, Szent Bernardin és Assiszi Szent Ferenc típusából.” — Érthető, hogy a Vatikán lapja, az Osservatore ehhez a véleményhez megjegyezte: „Az Egyház még nem nyilatkozott.”

BENJAMINO GIGLI

nyilatkozata Pio atyáról: „Atyám, én sokszor voltam a világ hatalmasainál, uralkodóknál, államelnököknél, diktátoroknál, gyártulajdonosoknál, a világ legismertebb és leghíresebb embereinél, énekeltem nekik hatalmas, díszített termekben, amelyek tömve voltak, de még sohasem tapasztaltam azt a mély, igazi megváltozottságot, amelyet ebben a pillanatban Ön előtt érzek, ennek a kolostorkertnek eldugott zugában.”

DR. WHITE SZÍVGYÓGYÁSZ:

„Az egész világon sok ilyen emberre lenne szükség, mint Pio atya.”

ALDO MORO,

Olaszország több ízbeni miniszterelnöke és külügyminisztere 1967. március 15-én látogatta meg Pio atyát.

Imáit kérte, s azt ígérte az atyának, hogy ő is szívesen imádkozik érte.

VI. PÁL PÁPA

Montini bíboros (milánói érsek) írta Pio atyának 50 éves papi jubileuma alkalmából: „Mélyen tisztelt Atya, engedje meg, hogy 50 éves papi jubileuma alkalmából kifejezzem jókívánságaimat! Hálatelt szívvel mondunk köszönetet az Úrnak azért az óriási kegyelemért, amelyben Ön részesült, és amelyet a lelkekre kiárasztott. Ujjongó örömmel kellene ismételni: — Jertek, hallgassátok mindnyájan, kik Istent féltitek, és elbeszélem nektek, mennyit tett lelkemért! — Ez minden papságra vonatkozik. De mit mondjak az ön papi munkájáról, amelyet oly sok kegyelem tett gyümölcsözővé! Egyben kifejezem jókívánságomat, hogy az Úr Jézus éljen személyében és munkájában, és nyilatkoztassa ki magát, mint ahogy Szent Pál mondja: „Krisztus élete nyilatkozik meg halandó testünkben.”

Tudom, hogy ön is imádkozik értem. Igen nagy szükségem van rá. Szíveskedjék ezt az egyházmegyét az Úrnak ajánlani odaadó szolgájával az Úr Jézus Krisztusban.

Montini bíborosérsek”

Montini bíboros azt mondta bizalmasan msgr. Del Ton Josefnek: „Ha már nem akarná Pio atyát San G. Rontodóban tartani, én magamhoz veszem. Misézhet a dómban, és miséje többet ér majd Milánónak, mint egy népmiszió.”

Pál pápa azóta is többször emlékezett meg Pio atyáról, amikor délolaszországi zarándokok keresték fel.

Mindig az elismerés hangján szólt róla. A szenttéavatást azonban nem sietti el az egyház. Akármilyen különleges egyéniség is volt Pio atya, s bár az Úr szent sebeit hordozta testén, életszentségét épp úgy boldoggáavatási per keretében kívánja bizonyítani az egyház, mint más esetekben is teszi.

FAUSTO COPPI,

a híres sportember, szintén felkereste Pio atyát. Érdekes, hogy gyorsan összebarátkoztak. Szívélyesen és hosszabban elbeszélgettek.

CARLO CAMPAGNINI

filmszínész szintén ellátogatott az atyához. A mélyen vallásos színészember Pio atya segédlelkészének nevezte magát.

„Életszentségének egyik jelentős bizonyítékát abban látom, hogy egyházi feljebbvalóinak parancsait olyan alázattal fogadta, amilyennel csak szenteknél találkozzunk. Sok évvel ezelőtt, amikor a Pio atya személye körüli vita tetőfokra hágott, olyan fehérkönyv-félét állítottam össze, hogy az ő védelmére kiadjam. De miután beleolvasott a kéziratba, nyakon ragadott s rám kiállt: „Sátán, inkább borulj térdre, sem mint olyan ostobaságot írni. Ne lázadozz Egyházad ellen!”

Francesco Moraldi, 1968

„Miután meghalt, az Egyház majd megindítja boldoggáavatási perét, megkísérli megállapítani, hogy Pio atya tényleg művelt-e csodákat. A mi szemünkben azonban mindig az az alázatos szerzetes marad, aki milliók lelkébe reményt öntött s kihalt hitüket újjá-

élesztette s aki végül a megelégedett boldog szerzetes-pap mintképe volt.”

Emilio Cavaterra
az „Il Gournale d'Italia”-ban, 1968. 9. 24.

„F. é. őszén a rózsafüzér imának két nagy kedvelője, két pap, költözött át — mint joggal remélhetjük — a viszontagságos szenvedésteli földi életből a mennyei boldogságba: Pater Pio kapucinus és Romano Guardini. Mindkettő kedvelte és becsülte a szentmise liturgiáját, de a szerény rózsafüzér imát sem tekintették rangon-alulinak ahhoz, hogy fényt, reményt és vigaszt merítse-
nek belőle földi vándorlásuk idején, hogy aztán annál biztosabban és gyorsabban ériék el a mennyei Jeruzsá-
lemet, mely a BÉKE VÍZIÓJA. Pio atya sokszor
szólt gyónóihoz a kereszt misztériumáról, mely a szent-
miseáldozatban vér nélkül megújul s amely a fájdal-
mas rózsafüzérnek is tárgya.”

Pater Luigi Ciappi OP
„L'Osservatore Romano”, 1968. okt. 37.

BOLDOGGÁAVATÁSÁNAK ÜGYE

1969 novemberében, 14 hónappal Pio atya halála után, Cunali, Lacera püspöke és Manfredonia apostoli kormányzója, megindította a boldogáavatást előkészítő egyházmegyei eljárást.

A „Magyar Kurir” 1972. júl. 29. dátummal közli: „Valentino Vailati, a délolaszországi Manfredonia érseke, befejezte a tájékoztatósi pert a 4 évvel ezelőtt elhunyt stigmatizált kapucinus boldoggáavatási perében. A per aktáit, amelyek többek között Pater Piot személyesen

ismerő 35 személy jelentését, valamint a stigmatizáltak sok száz levelét tartalmazzák, további tárgyalásra megküldik a római Szenttéavatási Kongregációnak.”

A lengyel püspöki kar Pio atya szenttéavatási ügyében 1972. V. 3. keltével a következő levelet intézte a Szentatyához:

Szentséges Atyánk!

Pio atya kapucinus szerzetesapát azok közé az istenfélő emberek közé számíthatjuk, akik kimagasló erényekkel felékesítve a szentség hírében haltak meg. Néhányan közülünk Pio atya tevékenységének szemtanúi voltak, mások pedig tudomást szereztek azoktól, akik őt látták, hallották és róla írtak; mi azonban mindnyájan meg vagyunk győződve ennek az egyházi férfinak életszentségéről és rendkívüli küldetéséről. Erről tanúskodnak hősi erényei, állhatatos, elmélyült imaélete és odaadó szemlélete a mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedésének, nemkülönben a Boldogságos Szűz iránti gyermeki tisztelete. Hősi áldozatai, vezeklése, mint a lelkek nagy halásza, nem mindennapi Isten- és emberszeretete révén neve ismertté vált az egész világon és a lengyel honban is.

Élete két nagy alkotása: „A Szenvedés Háza” és az „Imacsoportok” — jelentős hitéleti és társadalmi hatást eredményeztek. Ez a tény, valamint az ő közbenjárásának tulajdonított imameghallgatások megerősítik és igazolják életszentségének hírét.

Ma, mikor vallásról, papokról, szerzetesekről annyi rágalmat és kételythintő, ravasz féligazságot vernek dobra a hírszerző eszközök, hadd álljon a megzavarodott világ előtt egy mai szerzetesap istenfélő életének minden gyanút kizáró imponáló példája.

A II. Vatikáni Zsinat a szerzetesektől példás apostoli életet követel, amely főként elmélyült imaéletben, bűnbánatban s a jópélda gyakorlásában fejeződik ki. És a zsinat így folytatja . . . „a szerzetesapok legyenek a püspökök körütekintő munkatársai a rájuk bízott lelkek üdvösségének előmozdítására.” (Decr. Christus Dominus, Nr. 34.)

Mindezt Pio atya szívszoros értelemben gyakorolta. Az imádság embere volt, aki számtalan áldozatot vállalt bukdácsoló embertársaért, helyesen ismerte fel a pap feladatát abban, hogy Krisztus megváltó művét kell szolgálnia, hogy saját testi szenvedéseivel egészítse ki azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, miként Szent Pál írja (Kol. 1,24).

Életszentségének híre Lengyelországban köztudomású s főképen abban nyilvánul meg, hogy a hívek igen gyakran éppen Pio atya közbenjárására kérik Isten segítségét. Éppen ezért helyénvalónak véljük Szent-séges Atyánkat arra kérni, hogy legyen kegyes elindítani Isten szolgájának, Pio atyának boldoggá- és szenttéavatási perét, Isten nagyobb dicsőségére s az Anyaszentegyház javára. —

Aláírások: 2 bíboros és 43 érsek és püspök.

*

PIO ATYA TISZTELETE

Pio atya rendkívüli egyénisége, a csodás jelek és események, melyek állandóan kísérték életét, még inkább életszentsége egészben véve azt eredményezték, hogy már élete folyamán különleges megbecsülésben részesítették őt a hívek, és mondjuk ki bátran, szentnek tartották. Halála után még nagyobb kegyelettel ápolják

előbbi meggyőződésüket, hiszen hitünk szerint bizony-
nyal még többet tehet értünk az örök hazából az, aki
már földi életében is annyit segített a hozzá folyamo-
dókon.

Érthető, ha Pio atya másodlagos ereklyéit (ruhájának,
használati tárgyainak darabjait) féltve őrzik a hívek, s
ha fényképét tisztelettel hordják magukkal.

Külön figyelemmel imádkozzák a hívek azokat a röp-
imákat is, amelyeket egykor Pio atya foglalt szavakba.
Igy egyszerű fohászokról van szó, amelyek arról ta-
núszkodnak, hogy Pio atya mindent Isten jószágának és
mindenható hatalmának tulajdonított.

Kedvelt imája:

„Ó, Uram! Múltamat irgalmassággodra,
Jelenemet szeretetedre,
Jövőmet gondviselésedre bízom!”

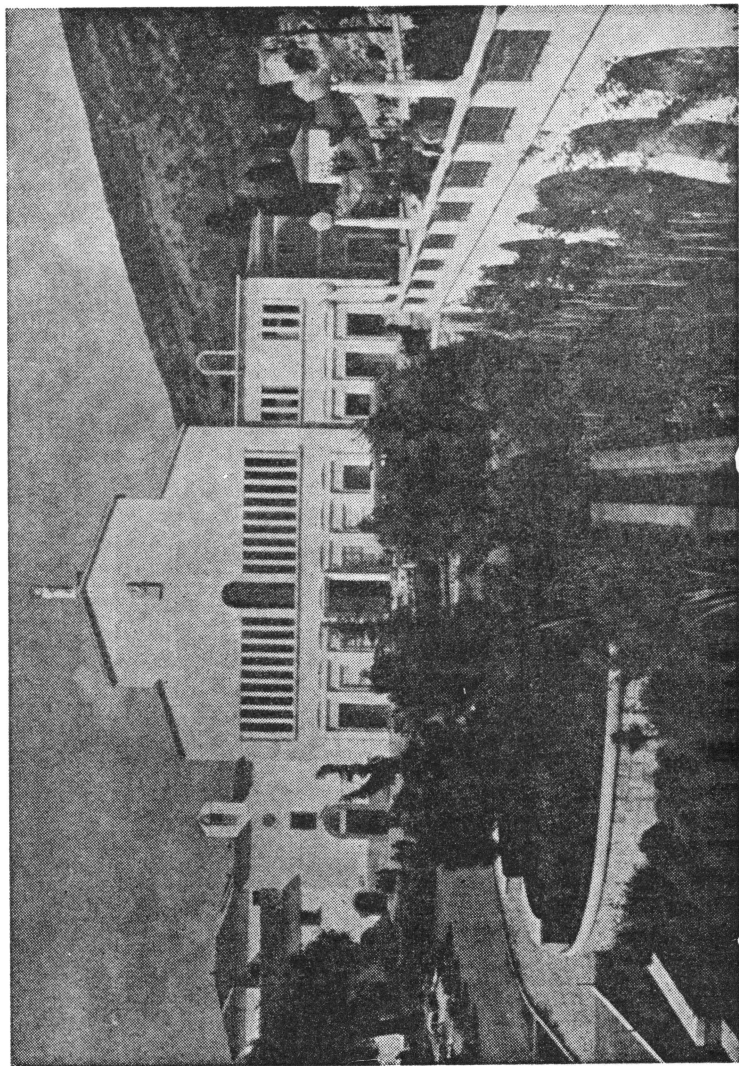
Gyakori mondása:

„A szenvedést, a fájdalmat, az ínséget, sőt magát a
halált is a feltámadott Krisztus fénye ragyogja át.
Utolsó célunk nem a halál, hanem a feltámadás. Azért
halunk meg, hogy halhatatlanok legyünk. Ezért ne
csak húsvétkor ünnepeljük a feltámadt Üdvözítőt, ha-
nem életünk minden napján.”

„Feltámadt Üdvözítőnk, könyörülj rajtunk és az egész
emberiségen! Amen.”

KILENCED JÉZUS SZÍVÉHEZ

Pio atya „ellenállhatatlan kilencednek” — mondta ezt
az imát. Mérhetetlen tapasztalatból szűrte le meg-
állapítását. A hívek közösségével naponta végezte az
imájába ajánlott szándékokra. Még most is naponta

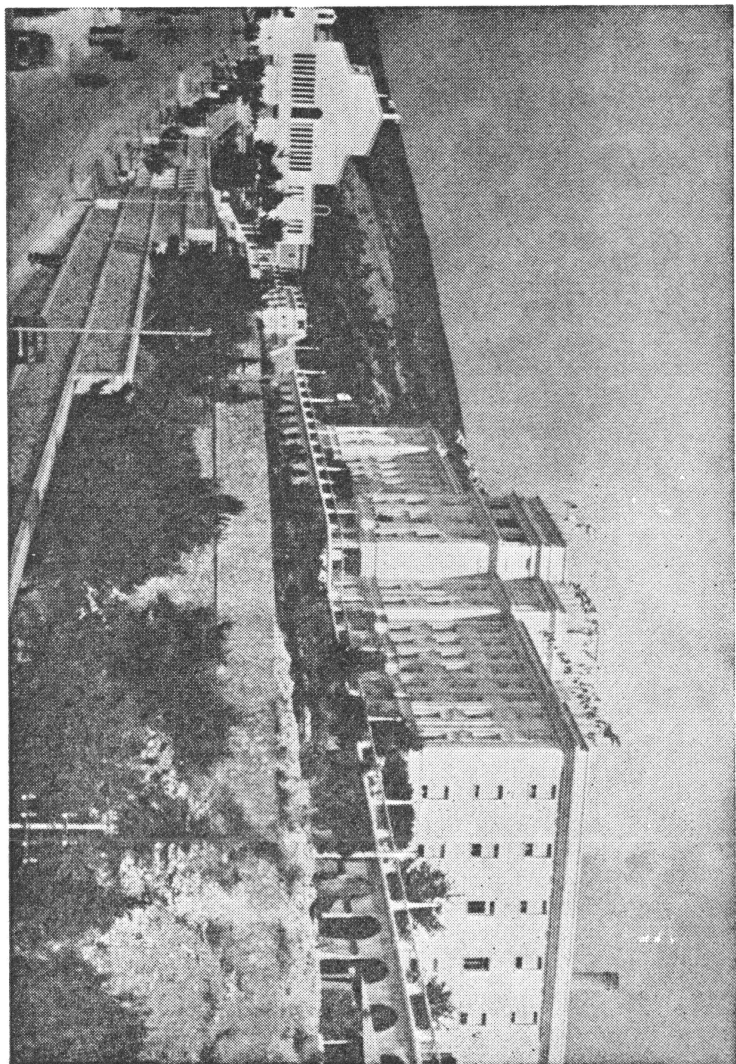
Régi és új templom

Pio atya szülei

B. Gigli, a hires tenorista énekel Pio atyának

Kórház és új templom

végzik a San Giovanni Rotondo-i templomban azok szándékára, akik Pio atya közbenjárását kérik.

I. Jézusom, Te mondtad: „Kérjetelek és kaptok, keresetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek.” Íme zörgetek, keresek és kérem a kegyelmet, hogy... Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség... Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned.

II. Jézusom, Te mondtad: „Amit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Íme most nevedben kérem az Atyától a kegyelmet, hogy...

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség... Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned.

III. Jézusom, Te mondtad: „Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak.” Íme most szavad csalatkozhatatlanságára támaszkodom és kérem a kegyelmet, hogy...

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség... Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned.

Jézusom Szentséges Szíve, Te nem tudsz részvétlen lenni a szerencsétlenek iránt, légy irgalmas hozzánk, nyomorult bűnösökhöz is. Add meg nekünk Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, a Te és a mi gyengéden szerető Édesanyánknak közbenjárására a kért kegyelmet.

Szent József, Jézus nevelőatyja, könyörögj értünk.

Üdvözlégy Királyné, irgalmasság anyja, életünk, édeségünk, reménységünk, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai. Hozzád sóhajtok sirva és zokogva e siralom völgyéből. Fordítsd reánk tehát, szószolónk irgalmas szemedet, és e számkivetés után mutasd meg nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét! Ó irgalmas, ó kegyelmes, ó édes Szűz Mária!

IMA PIO ATYA MEGDICSŐÜLÉSÉÉRT

Jézusom, bűnösök áldozata, jószágodnak és ingalmadnak nincs határa. Szeretetből meghaltál értünk, bűnösökért a keresztfán. Alázatosan kérek, dicsőítsd meg szolgádat, Pio atyánkat itt a földön is. Ő azzal mutatta meg szeretetét Irántad, hogy nagylelkűen osztozott szenvedésedben és mindenét feláldozta Atyád dicsőségére és a lelkek javára.

Ezért könyörögve kérek, Pio atya közbenjárására add meg nekem a hön óhajtott kegyelmet . . .

Dicsőség az Atyának . . . (háromszor)

*

Pio atya közbenjárásának tulajdonított imameghallgatásokat írjuk meg a következő címekre:

olaszul, németül:

DIE STIMME PADRE PIOS

Konvent der Kapuziner

I - 71013 San Giovanni Rotondo (Foggia) — Italia.

magyarul:

P. Radnai Tibor OFM Cap.

Kapuziner Kloster

Tegetthoffstr. 2 — A - 1010 Wien / Österreich.

*

DIE STIMME PADRE PIOS című színes képes negyedévi folyóirat rendszeresen tájékoztat Pio atya boldoggáavatási ügyéről.

Ismerteti a kegyhely — S. Giovanni Rotondo — életét, rendezvényeit, ünnepeit.

Beszámol Pio atya közbenjárásának tulajdonított ima- meghallgatásokról. Ilyenek beküldését szívesen veszi — magyarul is.

Itt rendelhetünk Pio atyáról szóló könyveket, képeket, ereklyéket, érmeket, stb.

Ima papi és lelki hivatásokért.

Az Úr szava: „Szánom a sereget, már harmadnapja kitartanak mellettem s nincs mit enniök. Nem akarom étlen hazaküldeni őket, hogy ki ne dőljenek az úton” (Mt. 15,32). Jóságos Jézus! Tekints körül most is az öt milliárdnyi emberiség nagy seregén s szánj meg minket is, hogy ki ne dőljünk az úton.

A hetvenkét tanítványt Jézus e szavakkal küldte szét a városokba és falvakba: „Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába” (Lk. 10,2). Mi is ezt kérjük, küldj apostoli lelkületű papokat, szentélefü szerzeteseket, áldozatkész nevelőket és ápolókat,

hogy meggyújtsák a hit lángját a sötétségben botorkáló lelkekben;

hogy felébresszék az Isten-félelmet a tévelygőkben s így megtalálják az üdvösség útját;

hogy Isten-szeretetünk szikrája életre keltse a holt lelkeket;

hogy minden tékozló fiút visszavezessenek az atyai házba. Amen.

Ének Pio atyáról

1. Jézus Szíve választotta, Pio atya nézz le ránk,
Ha nehéz az élet gondja, Isten felé vidd imánk.
Jézus Szíve, Téged kérünk, ó hallgasd kérésünk,
Pio atyát a szenteknek sorában tisztelhesük.
2. Krisztus öt szent sebét hordva, hűn követted
Mestered,
A keresztnék szent útjára vitt vele a szeretet.
Jézus Szíve, Téged kérünk . . .
3. Mélységes nagy bizalommal hívtad égi jó Anyánk,
Gyötörtén is Te Deummal a keresztet fontad át.
Jézus Szíve, Téged kérünk . . .
4. Buzgóságtól égett szíved a sok bűnös lélekért,
Lelki-testi gyógyulásért Istenhez esedeztél.
Jézus Szíve, Téged kérünk . . .
5. Halálszóra a földbe hulló titokzatos magvetés.
Nem halál, de megújuló örök égi születés.
Jézus Szíve, Téged kérünk, ó hallgasd meg kérésünk,
Pio atyát a szenteknek sorában tisztelhesük.
(Dallam: Mondj naponként . . . , Hozsanna 186.)

FELVÉTEL A KAPUCINUS RENDBE

Komoly lelkiéletre vágyó ifjak, akik Assiszi Szent Ferenc szellemében, Pio Atya rendjében óhajtának Istennek szolgálni, többek között itt kérhetnek felvételt, magyar nyelven is:

Provinzialat der Kapuziner
A - 1010 Wien, Tegetthoffstrasse 2

A rend tagjai áldozópapok vagy segítőtestvérek. Létszámuk 1977-ben kb. 13.000; a férfirendek sorában a 4. helyen áll. Mind az öt világrészen működik. Jelenleg Indiában, Dél- és Észak-Amerikában van bővebb, ill. kielégítő utánpótlás. Legújabbban Nyugat-Németországban is fellendült a hivatások száma.

A testvéri egyenlőség értelmében a tagok ruházata és jogai egyformák. Segítőtestvérek is viselhetnek tisztséget, lehetnek előjárók, tanácsosok — igen csekély megszorítással. Lényegében ők a paptestvérek munkatársai, segítői, de számos önálló munkakör is nyitva áll számukra, mint pl. hitoktatás, titkári, diákonusi, irodai munkakör, stb.

Tevékenységük: az önmegszentelést szolgáló — szentferences vidámsággal párosult, fegyelmezett kolostori életen felül és túl — a lelkipásztorkodás a rend hivatása, de a rendkívülit részesíti előnyben: külföldi (pogány) és belföldi misszió, népmisszió, hitoktatás, lelki gyarkorlatok, hitszónokok, katona-, diák-, kórház-, hajólelkészek, menekültek, kisebbségek lelkipozozása, stb. — Az egyházi tudományok művelésére, avagy a teljesen visszavonult szemlélődő életmódra is nyújt a rend lehetőséget. A rend kezdettől fogva főhivatásának tekintette: ott szolgálni az egyházban, ahol a szükség a legnagyobb.

A FELHASZNÁLT FORRÁSMUNKÁK

P. Ferdinand Ritzel: Pater Pio. Seine geistliche Gestalt und weltweites Wirken. Credo Verlag Wiesbaden. 1970.

P. Ferdinand Ritzel: Pio atya. Prugg Verlag Eisenstadt. 1974.

P. Odilo Hartmann: Pater Pio? „Fragezeichen und Rufzeichen“. Drittordensverlag Altötting.

Paul Pattloch: Pater Pio. Der Glaube und Wunder eines Gottesmannes. Parvis Verlag Aschaffenburg. 1970.

Epistolario Corrispondenza i direttori spirituali (1910—1922). Edizioni: „Padre Pio da Pietrelcina“ Convento S. Marie delle Grazie San Giovanni Rotondo. 1971.

Dr. Hegedűs Antal: Pio atya életrajza, Novi Sad, 1975.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	3
--------	---

I. Élete és működése

A gyermek	5
A szerzetes növendék	7
A fiatal pap	9
A látható sebek	11
A sebek természete, orvosi vizsgálatok	13
A Kegyelem Anyjának temploma	17
Pio atya szentmiséje	19
A gyóntatószék foglya	22
Őszinte megtérések	25
Láncreakció	27
Csodás gyógyulások	30
Egy időben két helyen	34
Kórházalapítás	40
Pio atya lelki gyermekei	42
Szent életű nővér kijelentése Pio atyáról	44
Pio atya ellenségei	47
Boldog hazatérés	48
Pio atya ezután is közbenjárónk	50

II. Részletek lelkihagyatékából

Négy levele lelkiatyjának	60
Elmélkedés nagycsüörtök éjszakáján	74

III. Függelék

Tekintélyes személyek Pio atyáról	89
Boldoggáavatásának ügye	93
Pio atya tisztelete	95
Kilenced Jézus Szívéhez	96
Ima Pio atya megdicsőüléséért	98
Ima papi és lelki hivatásokért	99
Ének Pio Atyáról	100
Felvétel a Kapucinus Rendbe	100
A felhasznált forrásmunkák	102

Nagy ünnep a Kapucinus Rendben.

1976 május 2-án a Szentatya boldoggá avatta Pádua híres és közkedvelt kapucinus gyóntatóját,

P A T E R L I P Ó T O T

Pio atya kortársát.

Jugosláviában a Cattaro melletti Castelnóvóban 1866. május 12-én született és Páduában 1942. július 30-án halt meg. Csaknem egész kapucinus életét hő-sies áldozattal a gyóntatószékben töltötte. Közbenjárására igen sok és egészen feltűnő imameghallgatás történt. A jugoszláviai püspökkari konferencia 1977. ápr. 20. határozata értelmében Franjo Kuharič zágrábi érsek Lipót atya mielőbbi szenttéavatását kérte a Szent-atyától.

.

Aki Isten szolgálója, boldog Lipót atya közbenjárására kegyelmet nyert, írja meg az alábbi címre:

**P. Radnai Tibor
Tegetthoffstr. 2
A - 1010 W i e n**

Ugyanott megrendelhető Lipót atyának új (1977), — P. Radnai Tibortól kiadott (1977) — magyar életrajza is.

„Világosan kell látnunk, hogy a különféle külső kegyelmek, mint a látomások, elragadtatások, stigmák és csodák nem tartoznak az életszentség lényegéhez. Naggyobbára inkább csak kísérőjelenségek olyan szentéletű egyéneknek, akiknek a Gondviselés rendkívüli feladatot szán.

A stigmatizációt magában véve az Egyház nem tekinti az életszentség bizonyítékának. Inkább fordítva áll a dolog. A stigmatizáltak életszentsége és hősi erényei bizonyítják, hogy a stigmák Istentől vannak.

Ilyen rendkívüli állapotokat és képességeket óhajtani, megszerzésükre törekedni, önhittén magát azokra méltónak tekinteni, és félelem nélkül, szinte vakmerően rátérni a lelkiéletnek ilyen veszélyes útjára — feltétlenül biztos jele annak, hogy az illetőnél hősi erényes életéről szó sem lehet s akkor a misztikus jelenségek sem igaziak.”

Schamoni.